

Dünya ısınıyor Ne yapacağız?

sayfa: 6-7

ANTİKAPİTALİST

sosyalist işçi'nin ekidir

Yeni bir dünyanın ayak sesleri
Küresel ısınma
Dünyanın solundaki kıta

sosyalist işçi ile birlikte isteyin

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 261

14 Ekim 2006

1.50 YTL

Bush'un
yarattığı kabus

K. Kore bombası

Kuzey Kore'nin geçtiğimiz hafta gerçekleştirdiği nükleer deneme insanlar arasında bir nükleer savaş çıkma korkusu yarattı. Dünyanın bütün büyük güçleri bu denemeyi kınadı.

Sosyalist işçi nükleer silahlara bütünüyle karşı. Ne var ki Kuzey Kore'nin nükleer denemesine karşı büyük güçlerin ve ABD'nin kınamaları tam anlamı ile çifte standart.

Başta ABD olmak üzere Kuzey Koreyi suçlayan Çin, Rusya, İngiltere ve Fransa büyük miktarlarda nükleer silahlara sahipler. Öyle ki ABD'nin elinde olan nükleer silahlar dünyayı bir anda yok etme kapasitesine sahip.

Öte yandan ABD uzun süredir Kuzey Kore'yi "düşman" olarak ilan etmişti ve bu ülkeyi sürekli olarak tehdit etmekteydi. Ekonomik baskı uygulamaktaydı.

Kuzey Kore'yi tehdit ederken Bush yönetimi sık sık bu ülkeye karşı nükleer silah kullanabileceğini belirtti.

ABD şimdi Birleşmiş Milletler'den Kuzey Kore'ye karşı büyük bir ekonomik ambargo talep ediyor. Çin ve Rusya'nın da Kuzey Koreyi eleştirmeleri ve bir ambargoya yeşil ışık yakmaları bu ülke halkının başına gelecekleri gösteriyor.

Kuzey Kore zaten çok yoksul ve ciddi gıda maddesi eksikliğine sahip bir ülke. Ekonomik bir ambargo yoksulluğu ve sefaleti arttıracaktır.

Kuzey Kore için tek çözüm ABD saldırınlığının durdurulmasıdır.

Sayfa: 5
Emperyalist çifte standart

Rusya 1917
ÖZGÜRLÜKLERİN
DEVİRİMİ
sayfa: 8

TSF
Tartışmada
bir ilk yaşandı
sayfa: 9

John Lennon
FBI'nin düşman
olarak
gördüğü
müziyen
sayfa: 10

301 KALKSIN Düşünceye özgürlük

Giderek bütün politik konularda daha sağa kayan CHP'nin bastırması ile çıkan 301. Madde yeni Terörle Mücadele Yasası ile birlikte düşünceye özgürlüğün önünde büyük bir engel olarak duruyor. Türklüğe hakareti engellediği iddia edilen 301. Madde'nin Batı dünyasındaki eşi, benzeri yok. Ve bu yasa çık-

tığından beri 90'ın üzerinde yazar hakkında 301. Madde'den dava açıldı. Birçokları mahkum edildi. Basın Orhan Pamuk, Elif Şafak gibi ünlü yazarların davaları ile daha çok ilgilenirken onlarca yazar ve yazarları müdürü 301. Madde'den dolayı mahkemelere çıkıp, ceza yemekte. 301. Madde gerici bir maddedir. Yani

irticidir. İnsanları suskunluğa mahkum etmektedir. İktidarın ve ırkçı-milliyetçilerin elinde bir baskı aracıdır. Öte yandan Terörle Mücadele Yasası'nda (TMY) yasal örgütler, sendikalar ve basın üzerinde iktidarın baskı aracı olarak kullanılmaktadır. Özgürlükleri kısıtlayıcı bu iki madde derhal kaldırılmalıdır.

ATEŞKES BİR FIRSAT BARIŞ HEMEN ŞİMDİ

sayfa: 2-3

Ermeni soykırımını ve ırkçı tutum

1915 yılına kadar bugünkü Anadolu topraklarının da dahil olduğu Osmanlı topraklarında yaklaşık 1,5 milyon Ermeni yaşamaktaydı. Üstelik Türkler bu topraklara gelmezden çok önceden beri. Bugün bu sayı yalnızca 70 bin! Gerisi nerede?

Büyük çoğunluğu adına 90 yıldır tehcir denilen bir kıyımla imha edildi. Bir kısmı Suriye'nin 'insan yaşayamaz' raporu verilmiş Der Zor çöllerine sürüldü. Kimi yolda öldü kimi çölde. Kalanların büyük bölümü anavatanlarını terk edip dünyaya dağılmak zorunda kaldı.

Adı tehcir de olsa, kıyım da, soykırım da olsa, Ermeniler çok büyük bir acı yaşadılar, yaşıyorlar. Ve kendilerine bu acıyı yaşatan Türk devletinden talepleri, kendilerinin, haklı olarak, soykırım diye nitelediği uygulamanın varlığını kabul etmesi. Oysa resmi tez bu durumu kesinlikle kabul etmiyor.

İki yanlış bir doğru eder mi?

Bugün, Fransa'nın soykırım inkârını suç sayan bir yasa tasarısını meclisten geçirmek istemesiyle, 90 yıllık mesele yeniden gündemde. Türkiye'de resmi tezin yılmaz savunucusu pek çok milliyetçi ve ırkçı kişi ve grup derhal ayağa kalktı ve bir dizi öneriyle ortaya fırladı.

Önce cin fikirli iki ANAP milletvekili TBMM'de, Fransa'nın Cezayir'de yaptıklarını soykırım olarak tanımlayacak bir yasa tasarısı önerdi.

Ardından, ikisi de emekli büyükelçi olan CHP'li Şükrü Elekdağ ile AKP'li Yaşar Yakış (ki aynı zamanda TBMM Dışişleri Komisyonu Başkanı'dır) geriye kalan 70 bin Ermeni'nin sınır dışı edilmesini istedi. Bu şahsiyetlerin 90 yıl önceki zihniyetten ne kadar farklı bir zihniyete sahip oldukları

ortada. Diyelim ki Fransa'da soykırım yoktur denmesine ceza uygulaması yanlış. Peki Türkiye'de soykırım vardır denmesine ceza uygulaması ne kadar doğru?

Düşünce ve ifade özgürlüğü

Her türden gerici, milliyetçi ve ırkçı, Fransa'nın yasa tasarısını, düşünce ve ifade özgürlüğüne engel olacağını söyleyerek eleştiriyor. Kendi fikirleri dışında kimsenin fikrine tahammülü olmayan faşistler ve giderek onlardan farksızlaşan siyasi çevreler birdenbire düşünce özgürlüğünün savunucusu olarak karşımıza çıkıyor.

Mücadele edilmesi gereken en önemli anlayış belki de bu. Soykırım bir insanlık suçudur (bu arada insanlık suçu kavramı, uluslararası hukukta ilk kez Türklerin uygulamalarına karşı kullanılmıştır). Bu suçu yok

saymak her şeyden önce aynı suçun yeniden işlenmesine açık kapı bırakmak anlamına gelir. Almanya'da Hitler'in Kavgam kitabının evde bulundurulması bile suçtur ve hapisle cezalandırılır. Çünkü Almanlar Yahudi

soykırımını kendi uluslarının yaptığı kabul ediyor ve aynı trajedinin bir daha yaşanmasının önünü tıkamak istiyorlar.

Türkiye Fransa'nın yasa tasarılarıyla uğraşmak yerine Ermeni soykırımını tanımalı, uluslararası plan-

da özür dilemeli ve Ermenilerin taleplerini yerine getirmelidir. Bir de 90 yıl sonra kalan bir avuç Ermeni'yi de sınır dışı etmek isteyenleri TBMM Dışişleri Komisyonu Başkanı yapacağına yargılayıp cezalandırmalıdır.

PKK'den ateşkes çağrısı

Ordu barış istemiyor

Abdullah Öcalan'ın talimatıyla alındığı aşıkâr ateşkes kararı yeniden şiddetlenen savaşın durması yönünde önemli bir adım. Önce DTP yetkilileri PKK'ye silah bırakma çağrısında bulundu, arkasından aydınların çağrısı geldi. PKK de ateşkes kararı aldığını açıkladı ve silahlar susmaya başladı.

Bugünkü siyasi kamplaşmanın en önemli iki konu başlığından biri (diğeri irtica) olan Kürt sorununun çözümü konusunda Kürt siyasal hareketi iyi niyetini göstermiş oldu. Şimdi sıra devlette. Eğer gerçekten sorunun çözümüne katkıda bulunmak isteniyorsa ateşkes çağrısı ciddiye alınmalı ve Kürt siyasal hareketinin sözcüleriyle, en azından yarı resmi düzeyde müzakereler başlatılmalıdır.

1990'lı yılların ortalarında kirli savaşın en zalim uygulayıcılarından biri olan bugünün DYP genel başkanı Mehmet Ağar bile artık sorunun silah yoluyla çözülemeyeceğini itiraf ediyor. Yaklaşan seçimlerden önce gezilerini sıklaştıran Ağar son günlerde Doğu ve Güneydoğu illerini dolaşıyor. En önemli

Kürt merkezi Diyarbakır'da iftar yemekleri veriyor. Gözlemlerinden edindiği sonuçları ise akan kanun durması gerektiği yolunda yorumluyor.

Son olarak CHP ve MHP ve hükümet sözcüsü Cemil Çiçek'in şiddetle karşı çıktığı bir af tartışması bile başlattı. "Dağda silah sıkacaklarına, düz ovaya inip siyaset yapsınlar" diyerek PKK militanlarına af çağrısı yaptı. Hayat ne garip değil mi? Dünün eli kanlı kontrgerilla şefi yıllarca savaştığı militanlara af istiyor, sosyal demokrat olma iddiasındaki CHP affa karşı çıkıyor.

Mehmet Ağar'ın PKK'yi sivil siyasete davet eden çağrısı boşuna değil. Ağar çok deneyimli bir devlet adamıdır.

Türkiye'de kontrgerilla yöntemlerini en iyi bilenlerden biridir. Buna rağmen 'artık silah işe yaramaz' diyorsa gerçekten de silah işe yaramaz. Devletin 20 yıldan fazladır yürüttüğü savaş artık bütünüyle çıkmaza girmiştir. Silahlar konuşuğu sürece ne Kürt hareketi ne devlet geri adım atıyor. Sorunun çözümü demokratikleşmededir. Bunun da ilk

adımı Kürt hareketinin talebi olan ayrımsız genel aftır. Sonrası biraz da kendiliğinden gelecektir.

Şahin Büyükanıt

Genelkurmay Başkanlığı'na Yaşar Büyükanıt'ın gelmesiyle barış adımlarına sekte vurulacağı zaten belliydi. Bugün bu durum fiili olarak da kanıtlandı. PKK ateşkes ilan edip kış gelmeden cephe gerisine çekilme hareketına başlarken, Büyükanıt başkanlığındaki TSK çok büyük bir operasyon başlattı. İlk kayıplar Şırnak'ta verildi. Devamı gelecektir.

Salt bu operasyon bile ordunun barış istemediğini gösteriyor. Silahları susturup cephe gerisine çekilen PKK'ye karşı "ne kadar kayıp verdirsem o kadar iyi" mantığıyla hareket edip "biz bu sorunda başka çözüm yolu bilmiyoruz" mesajını verme gayretindeki TSK barışın en büyük düşmanı olduğunu kanıtıyor.

Ordunun ardında saf tutan CHP, MHP, İşçi Partisi gibi savaş ve darbe şakşaklarına karşı bugün en iyi cevap Kürt siyasal hareketinin barış çağrısını yükseltmektir.

301 kere hayır!

Zeynep Çalışkan

Pek çok aydının yargılanıp bir kısmının da ceza almasına neden olan ve AB'nin de kaldırılmasını istediği Türk Ceza Yasası'nın 301. maddesi düşünce ve ifade özgürlüğü önünde ciddi bir tehdit oluşturuyor. Cumhuriyeti, meclisi, hükümetin manevi şahsiyetini, bakanlıkları, devletin askeri veya emniyeti muhafaza kuvvetlerini veya adliyenin manevi şahsiyetini tahkir ve tezyifi suç sayan maddenin en çok tartışılan kısmı ise, maddenin en başına yerleşmiş 'Türklüğü alenen aşağılamak' ibaresi.

Bu madde artık sadece düşünce ve ifade özgürlüğü önünde engel olmakla kalmıyor. Kemal Kerinçsiz gibi faşistlerin elinde önüne gelene saldırmannın aracı bir mızrak haline geldi. Bu maddeyi kullanarak Hrant Dink, Elif Şafak, Orhan Pamuk gibi birçok aydına saldırılabiliyor, bu insanlar vatan haini ilan edilebiliyor.

Türklüğü aşağılamaktan ne anlamalıyız? Örneğin Kürt isek ya da Laz, Çerkez, Ermeni, Rum veya başka etnik gruplardan birine dahil ve bu ülkenin vatandaş isek; kısacası Türk değil ama Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı isek, Türklüğü aşağılamak yasak, bizi aşağılamak serbest mi? Araplar pistir, Ermeniler haindir, Rumlar kalleştir vb. tanımlamaları hiç çekinmeden kullanan bakanlar

bile varken neden sadece Türklüğü aşağılamak yasak? Hem "herkes benim vatandaşım" deyip herkesten vergi alacaksın, herkesi zorla askere alacaksın, hem de o "herkes" in içinden yalnızca bir kısmını koruyacaksın. Ne hissediyor acaba bu ülkenin Türk olmayanları bu tartışmaları izlerken?

Resmi ideolojiye göre Türklük, arı ve bütünsel bir özne tasarımına dayalı olarak, kendisi dışındaki her türlü farklılığı baştan reddeden etnosentrik bir tanıma oturuyor. Türklük "ezelden ebede" hiçbir çürümeye uğramadan, tarihin başından bugüne kadar gelebilmiştir. Ama Türklüğün etrafı "tek dışı kalmış" Batı medeniyeti tarafından kuşatılmıştır. Batı Türklerden öylesine korkmaktadır ki tarih sahnesinden silmek için büyük bir komplo peşindedir. Devleti böyle bir resmi tez üzerine kurunca Türklüğe dair her türlü eleştiri Batı'nın oyuncağı olmanın işareti sayılabilir rahatlıkla. Bunun karşılığı da elbette ki bu "iç düşmanı" cezalandırmaktır.

301. maddeye yöneltilen eleştiriler karşısında resmi Türklük tezinin savunucuları hemen "Batı'da da benzer maddeler var" argümanına sığınıyor. Doğru. Örneğin İtalyan ceza yasasının 290 ve 291. maddeleri bizim 301'e benziyor. Eminim başka örnekler de

bulunabilir. Ama Avrupa'da 200 yıldır buna dayanılarak dava bile açılmamış.

Ayrıca diyelim ki bir başka ülkenin ceza yasası düşünce ve ifade özgürlüğünün önünde ciddi engeller oluşturan maddeler içeriyor. Başka bir ülkenin ceza yasası ise böyle maddelerden kurtulmuş ya da hiç koymamış. Hangisini emsal göstereceğiz? Daha gerici olanı mı, daha ilerici olanı mı?

Eğer samimi demokrasi savunucularıysak elbette ikincisini. Yok eğer demokrasiyi içine sindiremeyen baskıcı bir geleneği sürdürmek istiyorsak, o zaman da seçenek belli. Göstermelik demokratlar bu maddeyi savunuyor. Faşistler bu maddeyi savunuyor. Kemalizmin yılmaz bekçileri bu maddeyi savunuyor. Yazarlar, aydınlar, gazeteciler bu maddenin mağduru oluyor. Sorun şurada düğümleniyor: Elif Şafak 301. madde uyarınca "Türklüğü alenen aşağılamaktan" yargılanacağı mahkemeye giderken, kapıda ağzından köpükler saçarak ona saldıran Kemal Kerinçsiz ve 'dava arkadaşı' faşistlerle birlikte saf tutup Şafak'a küfür mü edeceğiz, yoksa azgın güruhum karşısında "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganını atan gerçek demokrasi dostlarının arasında mı yer alacağız?

BAŞYAZI

Barişa bir şans vermek gerekir

DTP'nin çağırısından sonra PKK ateşkes ilan etti. Ateşkes açık ki barış için öne çıkan çok önemli bir fırsat. İyi kullanıldığı takdirde barışı kazanmak ve siyasal çözümlere doğru ilerlemek mümkün.

İlk gelen tepkilerin bir kısmı olumlu sonuçlara yol açabilir. Başbakan PKK saldırmadıkça operasyon yapılmayacağını söylerken Dış İşleri Bakanı Abdullah Gül çözüme doğru adımların mümkün olduğunu vurguluyor.

Ancak en önemli açılım DYP Genel Başkanı Mehmet Ağar'dan geldi. Egemen sınıfın şahin kanadının temsilcisi ve eski bir özel timci olan Ağar "dağda çatışacaklarına, ovada politika yaapsınlar" diyerek PKK için bir af çıkarmanın yararlarını anlatıyor.

Ateşkesden sonra birçok aydın, yazar sorunun sadece PKK olmadığını da vurguluyor. Milyonlarca desteğe sahip bir hareket var ortada. Çözüm bu hareket için bulunmak zorunda.

Ateşkes ve af önerisine en ciddi itiraz CHP lideri Baykal'dan geldi. CHP grup toplantısında konuşan Baykal "CHP affı desteklemeyecektir" derken ateşkes karşı da bütünüyle olumsuz bir tutum içinde. Baykal çözümün silahlı olabileceğini anlatıyor. Yani savaş istiyor. Kan aksın istiyor. Kaynakların heba edilmesini istiyor.

Baykal barış sürecinin "dış mihraklı" olduğunu iddia ediyor. Milliyetçilikten gözü dönmüş durumda.

CHP ne yazık ki örgüt olarak Baykal'ın arkasında. Partiden bu ırkçı, milliyetçi ve savaş yanlısı tavra karşı tek ses çıkmıyor. Örgüt sus pus.

Aynı Baykal 301'in kalınmasına da karşı. Daha çok baskı ve düşünceye sınırlama istiyor. Sonra iki yüzlü bir biçimde Fransa'nın soykırım yasasını eleştirmeye çalışıyor. CHP gene örgüt olarak Baykal'ın arkasında. Parti sözcüleri ateşkes konusunda da 301. madde konusunda da Baykal'ı tamamlayan demeçler veriyorlar.

PKK'nin ilan ettiği ateşkes önemli bir fırsat ama tek başına bir anlam ifade etmeyen bu adım eğer hükümetin tamamlayıcı adımları ile karşılaşır silahların sustuğu, şiddetin yaşanmadığı, barışın ve siyasetin egemen olduğu yeni bir döneme girilir. Anaların, babaların ağlaması durur.

Bu fırsat kaçırılmamalı. Sosyalistlere de çok görev düşüyor. Şimdi siyasal çözümü destekleme zamanıdır. Öncelikle ırkçı milliyetçiler tarafından bütün Türkiye'ye yayılmaya çalışılan dalgaya karşı durmak gerekir. Bunun tek yolu milliyetçiliğin bütün yönlerine karşı çıkmaktır.

Şovenizme karşı mücadele milliyetçiliğin bütün görüntülerine karşı mücadeleyi içerir.

İkiyüzlülük

Fransa'nın Ermeni soykırımı üzerine çıkardığı yasaya karşı TBMM'ye sunulan Cezayir soykırımı yasa tasarısı yam bir ikiyüzlülüktür.

1958'de Fransız işgaline karşı direnen Cezayirli Kahire'de kurduğu Geçici Hükümet bütün Arap ülkeleri tarafından tanınırken Türkiye tarafından tanınmamıştır.

Aynı şekilde BM'de ki çeşitli oylamalarda Türkiye Fransız işgalini haklı çıkaran yönde oy kullanmıştır.

Bu tutumları ile Türkiye Fransa'nın Cezayir'deki suçlarına karşı çıkmamış, tam tersine ortak olmuştur.

Türkiye'nin bugün Fransa'nın Cezayir'deki suçlarını kınayabilmek için önce kendi tutumunun özeleştirisini yapmalıdır.

İrtica ve geveze generaller

Cengiz ALĞAN

Türkiye'nin siyaset sahnesinde ilginç bir kamplaşma yaşanıyor. Etrafında kamplaşılan konular belli: irtica ve bölücülük. Bu konu başlıkları cumhuriyetin kuruluşundan beri değişmedi.

Beğenelim ya da beğenmeyelim Türkiye'nin AB üyeliği daha gözle görünür hale geldiğinden bu yana toplumsal ve siyasal konularda ileriye doğru bir değişim yaşanıyor. Türkiye büyük sermayesinin ana gövdesi bu değişimi destekliyor. Üstelik ABD ve AB de bu değişimden yana.

Ama egemen sınıfın şahin kanadı ve şimdi sıralayacağımız bazı kesimler demokratik değişimin önünde baraj kurmaya devam ediyor. Bunlar arasında en başta Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) geliyor. Şahin kanadın temsilcisi Yaşar Büyükanıt daha iş başına gelir gelmez bu yönelimden vazgeçmeyeceklerini vurguladı.

Devlet bürokrasisi içinde de aynı görüşü paylaşan bürokratlar var. Yüksek yargı, askeri ve sivil istihbaratın üst düzey bürokratları gibi yasal güçlerin yanı sıra yasadışı güçler de var bu koro da. Çeşitli siyasi partiler içinde de devletteki bu çekirdek kadrolarla birlikte hareket eden kişi ve gruplar var. Parti başkanları statükoyla ilişkilerin fazla bozulmaması için bu kişi ve gruplara göz yumuyor. Medyada ve üniversitelerde de TSK'nın sözcülüğüne soyunmuş kalemler ve akademisyenler var.

Tüm bu bileşenler sermayenin savaştan çıkarı olan bir kesiminin desteğini de alarak her konuda statükonun korunmasının garantörü olarak görev başındalar. İşte siyasetteki kamplaşmanın bir tarafındaki aktörler bunlar. Bunlar yeni değil. Bugün yeni olansa 'irtica' (siz bunu AKP hükümeti diye okuyun)

karşısında set oluşturma gayretindeki Cumhurbaşkanı'ndan, Genelkurmay Başkanı'na, CHP'den MHP'ye, rektörlerden laik cephenin sözcüsü gazetecilere kadar uzanan bu iktidar elitleri karşısında solun ve sivil toplumun bölünüyor olması.

Kararlı ve kararsız sol

İşçi Partisi'nden başlayarak Türk solunun bir kısmı irtica konusundaki general uyarılarını hemen sahiplenerek postalların arkasında hizaya girdi. CHP lideri işi abartarak sağa bütünleşme çağrısında bulundu. Artık MHP'den çok da farklı bir söylem kullanmıyor. TKP ve Halkevleri grubu da şeriate karşı olmak adına aynı yolun yolcusu oluyorlar giderek. TKP Türk bayrağı yarısına katıldı bile. Bunlar azılı derecede kararlı olan sol.

Bir de demokrasi mücadelesine katılan ama 'imansız' olduğu için 'şeriatçı' hükümete mesafeli duran kararsız sol var. Bu sol paralize olmuş halde beklemeye. Neye karşı mücadele edeceğini şaşırıyor. Laik cepheye karşı sokağa çıksa hükümetin (yani, onlara göre şeriatçıların) yanına düşeceğinden korkuyor. Şeriate karşı gösteri yapsa ordunun kucağına oturacağından

CHP lideri işi abartarak sağa bütünleşme çağrısında bulundu. Artık MHP'den çok da farklı bir söylem kullanmıyor. TKP ve Halkevleri grubu da şeriate karşı olmak adına aynı yolun yolcusu oluyorlar giderek. TKP Türk bayrağı yarısına katıldı bile. Bunlar azılı derecede kararlı olan sol.

çekiniyor.

Oysa reformlar mücadelesinde yollar kimi zaman çatallanır. Tabiri caiz ise at izi it izine karışır. Tıpkı bugün olduğu gibi. Milliyetçi muhafazakar, demokrat Müslüman, liberal reformcu gibi sıfatlarla tanımlanan AKP hükümeti bir takım reformlara imza atıyor. Burada sola düşen tarihsel rol bellidir. Statükocular karşısında reformları desteklemek, ama hiçbir burjuva hükümetin bütünüyle halkın çıkarına, özgürlükleri ve refahı alabildiğine genişleten reformlar yapmayacağını akılda tutarak tabandan reformların genişletilmesi yönünde baskı yapmak. Burada hükümetle işbirliği yapmış ya da onun yanına düşmüş olmayız. Aksine hükümet karşısında en tutarlı basınç gücünü oluşturmuş oluruz. Üstelik hükümetin yanında olmak darbeci generallerin yanında olmaktan her zaman evlidir.

Büyükanıt, sus!

Bunlar bir yana, Türkiye bir konuda daha 'en' olmakla övünebilir. Çünkü dünyanın en geveze generallerine sahip ülke Türkiye. Devlet memurlarının siyasi açıklama yapmalarının yasak olduğu bir ülkede bu kadar çok siyasi açıklama yapan bu kadar devlet memuru generallerin olması bir çelişki değil midir?

Genelkurmay Başkanlığı tıpkı Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü ya da benzeri kurumlar gibi herhangi bir genel müdürlüktür. Milli Savunma Bakanlığına bağlanmalı, yani sivil hükümetin emrinde olmalıdır. İç işleyişine kimsenin karışmadığı bir kurum ise bağımsız davranabilir ve sivil denetimden tamamen muaf kalarak karanlık işler yürütebilir. Türkiye'de demokratik gelişmenin önündeki en önemli engel olan ordunun şeffaflaştırılması ve sivil denetim ve yönetime açılması hepimizin yararına olacaktır.

4 KASIM
İSTANBUL

Küresel ısınmayı durdurabiliriz Türkiye Kyoto'yu imzalasın

4 Kasım, Cumartesi günü, İstanbul Kadıköy'de yürüyüş ve miting
Ayrıntılı bilgi için: 0535 439 21 93

KÜRESEL EYLEM GRUBU

Emekli-Sen'den Ankara'da miting

Yeter artık bıçak kemiğe dayandı

DİSK'e bağlı Emekli-Sen sendikası 7 Ekim'de Ankara'da bir miting yaptı.

"Demokrasi Mücadelesinden Emekli Olunmaz" diyenlerin örgütü Emekli-Sen'in "Yeter Artık Bıçak Kemiğe Dayandı" temasıyla yaptığı mitingün basın açıklamasında sendikanın 11 yıldır zorlu bir mücadele verdiği, bugün 43 şube, 34 temsilcilik ve 40.000 üyesiyle Türkiye'nin dört bir yanında örgütlü mücadelesine devam ettiğine vurgu yapıldı. Basın açıklamasından bazı bölümler şöyle:

"Bu gün işbaşında bulunan AKP iktidarı da muhalefette iken karşı çıktığı IMF ve DB programlarına harfiyen uymaktadır. Kendisinden önceki iktidarlardan daha çok IMF'ci kesilen AKP

ekonomik ve sosyal uygulamaları ile işçiyi, memuru köylüyü, esnafı ve emekliyi mağdur ediyor. Kısacası Türkiye de bir avuç sermayedar dışında herkes bu iktidardan şikayetçidir."

"Bu güne kadar Türkiye'yi yönetenlerin uyguladıkları bu program nedeniyedir ki; bugün emeklilerin büyük bir bölümü halen kirada oturuyor ve emekliler işsiz kalan çocuklarına, torunlarına bakmak zorunda kalıyor."

"Yine IMF istedi diye emekli yaşı 65'e, emeklilik prim ödeme gün sayısı 9000 güne çıkarılıyor. Bu nedenle bundan sonra Türkiye'de çocuklarımız ve torunlarımız emekli olmayacaklar."

Bunun yanında kaynak yok diyerek aylıklarımıza %2,5- %3 zam yapan hükümet; sermayenin vergilerini yarıya indiriyor veya tamamen ortadan kaldırıyor."

Türkiye çapında emekli sayısı bugün 7 milyon 800 bin dolayında.

Zengin ve yoksul

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yaptığı araştırma sonuçları zengin ile yoksul arasında ki farkın ne derecede açılmış olduğunu gösteriyor. Araştırmaya göre gelir gruplarına göre enflasyon farkının, gelir düzeyine göre tüketim tercihlerindeki değişimden kaynaklanıyor. "2004 yılı Hanehalkı Harcama ve Gelir Anketi sonuçlarına göre en zengin yüzde 20'lik dilimin, en yoksul yüzde 20'ye göre harcamalarının payı eğitimde 6 kat, eğlence, kültür ve ulaşım da 3 kat, lokanta ve oteller için 2 kat daha fazladır. Buna karşın gıda harcamalarında en zengin yüzde 20, en yoksul yüzde 20'nin oransal olarak yüzde 40'ı kadar harcama yapmaktadır. Dolayısıyla gıda

ürünlerinde gerçekleşen bir artış en yoksul yüzde 20'nin enflasyonunu daha çok etkilemektedir. Benzer bir biçimde eğitim, eğlence, kültür vb. Hizmetlerin fiyatlarında yaşanan artış en zengin yüzde 20 açısından daha önemli görünmektedir. Ancak harcamaların madde temelli olarak gelir gruplarına göre belirlenmemesi bir sorun olarak değerlendirilmelidir."

Mutfaktaki yangın sürüyor

Birleşik Metal İş Sendikası Yönetim Kurulu tarafından yapılan açıklamada, enflasyondaki düşüşün, işçi toplu sözleşmelerine denk geldiği hatırlatılarak, enflasyonun ücretleri baskı altında tutmanın bir aracı haline

getirildiği ifade edildi. Enflasyonun her toplumsal kesime farklı yansıdığına vurgulandığı açıklamada şu görüşlere yer verildi "Ağustos ayı enflasyonu ortalamalar üzerinden düşük çıkmıştır. Ancak madde fiyatlarındaki detaylara baktığımızda, dar gelirli ücretlinin fiyat artışları altında ezildiği görülmektedir. Ücretlinin tüketim tercihleri madde düzeyinde belirlenerek, ücretliler için ayrı bir enflasyon belirlenmesi bir gerekliliktir. TÜİK şeffaflaşmalı ve emek örgütlerinin denetimine açılmalıdır. Toplu taşıma ücretleri artarken, benzin fiyatlarının düşmesinin, ekmek fiyatı artarken, domatesteki düşüşün dar gelirli için bir faydası yoktur."

İHD yürüyüşü engellendi

Bugüne kadar 90 kişi aleyhinde dava açılmasına neden olan 301'inci maddenin kalkması için yürümek isteyen İHD üyelerini polisi İstiklal Caddesi üzerinde engelledi.

Polisin engellemesi üzerine basın açıklamalarını Tramvay Durağı'nda yapan İHD üyelerine birçok örgütte destek verdi.

Kitap fiyaskosu

AKP'nin eğitimi özelleştirme programını perdelemeyi amaçlayan "parasız kitap dağıtım" şovukisa sürdü.

Öğrencilere kitapların parasız dağıtılacağını iddia eden AKP bir çok bölgeye kitaplar ulaşmayınca programı yürürlükten kaldırıldı.

Öğrenci velileri hükümetin boş vaadini karşı kızgınlıklarını ifade ediyorlar ve çocuklarının yaklaşık bir aydır kitapsız kaldığını anlatıyorlar.

Eğitim Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer parasız kitap dağıtımındaki aksamanın sadece İstan-

bul'da değil, bütün illerde yaşandığını açıkladı.

"Yaklaşık bir aydır eğitim öğretime devam eden okulların birçoğunda halen öğrencilerin kitapları yok. Van başta olmak üzere birçok ilköğretim ve lisede kitaplarının dağıtılmadığını belirledik" dedi.

Alaaddin Dinçer, bir an önce kitap sorununun çözülmesi gerektiğine dikkat çekerek "Yoksa çocuklarımız kapı kapı dolaşarak birbirinden kitap dilenecek duruma gelecek ve o zaman ücretsiz kitap dağıtımının hiçbir anlamı kalmayacak" dedi.

İki düşman kardeş ve yeni bir sol

Can İrmak Özınanır

301. Madde tartışmaları, Kürt sorunu, faşistlerin Söğüt'tü yaptıkları gövde gösterisi... Bunların hepsinde egemen sınıf içinde iki kanadın sesini duyuyoruz. Bunlardan ilki düşünce özgürlüğüne, Kürt sorununun çözümüne karşı, derin devletle kol kola, kirli savaştan çıkarılan şahin bir kanat. Bu kanat Susurluk'ta, Şemdinli'de, Diyarbakır bombalamalarında kendini gösteriyor.

Faşist MHP'nin yanı sıra 301'in kaldırılmasına karşı çıkan, Söğüt'te ülkücülerin başbakanın yeğenini dövmesini

"halkın tepkisi" olarak nitelendiren "solcu" CHP aslolarak bu kanadın sözcülüğünü üstlenmiş durumda.

İkinci kanat ise özgürlükçü görünen "301 kaldırılabilir" diyen, Kürt sorunu konusunda daha demokratik açıklamalar yapan aslolarak AB ile bütünleşmeyi, piyasanın önündeki tüm engelleri kaldırmayı hedefleyenler. Bunlar aynı zamanda Genel Sağlık Sigortası Yasası ile sağlığı paralı hale getirmeye çalışan, küresel sermayenin askeri kanadının, ABD'nin bitiremediği işi halletmek için Lübnan'a asker gönderen, dünyayı yeterince

kirletmedik diyerek termik ve nükleer santraller inşa etmek isteyen, gözünü kâr hürsü bürümüş bir kanat.

AKP bu kanadın yani TÜSİAD'ın sözcüsü. Tayyip Erdoğan yoksul bir çiftçiye "Anarı da al git" dediği zaman bunu TÜSİAD'ın ağzıyla, kendi üslubunu birleştirerek söylemiş oluyor. Sonuç olarak iki kardeş birbirine girmiş durumda: milliyetçilik ve neo-liberalizm. İki ucu da rezalet koku çinsten, halkın sırtına inmeye hazır bir değnek.

Bu tabloya rağmen sokaklar ferah nefesten yoksun değil. Gözünü 1

Mart zaferiyle açmış, gün be gün gençleşen bir hareket sokakta kendisini gösteriyor. Bu hareket hem milliyetçiliğe hem neo-liberalizme karşı. Lübnan'a asker gönderilmesine karşı çıkarken bir yandan "Biz anti-kapitalist" diye bağırıyor, küresel ısınmaya karşı mücadele ederken, başka bir dünya isteğini haykırıyor.

Üstelik bu mücadelelerin hepsini birbirine bağlarken, kendisini küresel bir hareketin parçası olarak tarif ediyor. 5 Eylül'de "Lübnan'a asker gönderilmesin" eyleminde Küresel BAK kortejinde yürüyen asker ailesi bir

gerçeği işaret ediyor. Bu hareket sokağa çıktığı sürece milliyetçiliğe ve neo-liberalizme karşı bir alternatif doğuyor, sokakta barışın sesi yükseliyor: "Oğlumun ölmesi ile gurur duymuyorum" diyenlerin sesi, "Başka bir dünya mümkün" diyenlerinkiyle buluşuyor.

Şimdi bu yeni hareketi yeni bir sol alternatifine, yepyeni bir partiye dönüştürmek lazım. Dünyada anti-kapitalist, savaş karşıtı hareket böyle bir noktaya evriliyor ve yeni şanslar yaratıyor, kitleselleşiyor.

Şimdi Türkiye'de de bu şansını değerlendirmek lazım.

1.032

Dünyada bugüne kadar kayda geçen

2.048 nükleer silah denemesi içinde

ABD'nin yaptığı deneme sayısı. Kore ve

İran'ı nükleer silah yapmakla suçlayan

ABD'nin elinde en az beş bin stratejik savaş

başlığı bulunuyor.

YORUM

Bush'un Irak stratejisi çöktü

Alex CALLINICOS

George Bush Irak'ta yaşanan şiddetten bahsederken Irak'ın tarihte "bir virgül olarak görüleceğini" söyledi. Ama acaba geçen hafta Irak'ta ölen 30 Amerikalı askerin aileleri de sorunu böyle mi görüyor?

30 askerin ölümünün yanı sıra geçen ay 776 Amerikan askeri yaralandı. Bu 2004 Kasım'ında yaşanan Felluce'den bu yana Amerikalıların Irak'ta verdiği en büyük kayıp.

Sağlık hizmetlerindeki ve zırhlı araçlardaki gelişmeler Amerikan kayıplarını azaltıyor. ABD'nin Irak'taki ölü-yaralı oranı bire sekiz. Vietnam Savaşı'nda bu oran bire üçtü. Dolayısıyla yaralı sayısının yüksekliği çatışmaların ne kadar yoğun olduğunun iyi bir göstergesi. Ekim ayının ilk haftası içinde 300 Amerikalı asker yaralandı.

Bu ABD'nin Irak'taki daha önceki stratejisinin yenildiğini gösteriyor. Geçen sene kasım ayında Bush "Iraklılar ayağa kalktıkça biz oturacağız" diyordu. Yani Washington'un Irak'taki kukla rejiminin asker ve polislerinin eğitimi tamamlandıkça Amerikan askerlerinin yerini alacaklar ve ön çatışmalara gireceklerdi. Bu durumda Amerikan askerleri geri çekilecek ve sonunda Irak'taki asker sayısı azaltılacaktı.

Bu stratejiye uygun olarak geçen Şubat ayındaki Askeriye Camii bombalaması olayından sonra Irak birlikleri harekete geçmişti. O günlerde Bağdat'taki Amerikan askeri devriye sayısı 360'dan 92'ye düşmüştü. Irak güvenlik güçleri en çok şiddet olayının yaşandığı mahalleler başta olmak üzere Bağdat'ın yüzde 70'ini kontrol ediyorlardı.

Ne var ki Sunniler ile Şiiiler arasındaki çatışmalar azalacağına yükseldi. Şii ya da Sunnilere ait milisler karşı tarafı katletmeye devam etti.

Irak ordusu ve polisi içinde eğitilenler aslında Şii ya da Sunni milislere temel oluşturuyorlar. Irak'tan dönen Amerikan subayları "galiba iç savaşın kadrolarını eğitiyoruz" diyordu.

Geri çekilme

Sonuç olarak Bush yönetimi "kalkma, oturma" stratejisinden vaz geçmek zorunda kaldı. Temmuz ayında Bağdat'taki Amerikan asker sayısı iki katına çıkarak 14 bin 200 oldu. Anbar vilayetindeki ABD Deniz Piyadelerinin komutanı General Peter Chiarelli New York Times gazetesine verdiği bir demeçte önceliklerinin Anbar değil Bağdat olduğunu söylüyor.

ABD'nin Bağdat için yeni stratejisi kilit mahalleler başta olmak üzere Bağdat'ta yeniden kontrolü ele geçirmek. Bu nedenle başlayan ağır çatışmalar ABD kayıplarının artmasına neden oluyor.

Ancak 14 bin 200 askerin pek de güvenilmez Iraklı dostları ile birlikte 7 milyon nüfuslu ve dışından tırnağına silahlı bir kenti nasıl kontrol edeceği de pek bilinmiyor. "Bağdat güvenlik planı geçici bir plan"dır diyordu Washington Post gazetesine bir Pentagon yetkilisi.

Irak'ta ABD'nin başarısızlığı hergün Washington'daki kurumlar için giderek daha net hale geliyor. Bush Kongre için yapılan ara seçimlerden sonra ilan edilecek olan katı Cumhuriyetçi Jim Baker'ın başında olduğu Irak Çalışma Grubu'nun raporunun ilan edilmesinden sonra tartışmayı başlatmayı umuyor. Böylece Kongre seçimlerini atlatmayı amaçlıyor.

Ama geçen hafta Cuma günü Senato Ordu Hizmetleri Komisyonu başkanı ve önde gelen bir Cumhuriyetçi olan John Warner Irak'taki durumu "Irak'ta durum kötüye gidiyor" ve politikalarımızı değiştirmeliyiz" diye tanımladı.

Bütün bunların bir sonuç yaratabileceği henüz bilinmiyor. Bob Woodward'sadlı eski bir savaş suçlusunu Dick Cheney ve George Bush'a "tek çıkış yolu zaferdir" diye akıl veriyor. Belli ki Vietnam'da olduğu gibi ABD'nin Irak'tan çekilmesinin tek yolu ölü sayısının çok daha fazla artması ile mümkün olacak.

Yunanistan: Öğretmen grevi

Geçtiğimiz hafta Yunanistan'ın başkenti Atina'da 50 bin ilköğretmeni yürüdü. Öğretmenler ücret artışı istiyorlar. 4 günlük bir grev yapan öğretmenler sağcı

hükümeti köşeye sıkıştırdılar. Bu arada sağcı çeteler grev oylaması yapan posta işçilerinin oy sandıklarına saldırdılar ve sendika görevlisi Manolis Gourniezakis'i öldürdüler. Grev Manolis Gourniezakis'in ölümü işe hükümet karşı daha etkin bir olay haline geldi.

Kuzey Kore

Emperyalist çifte standart

Owen MILLER

Kuzey Kore'nin ilk nükleer denemesine George Bush "Birleşmiş Milletler'den acil tepki" talebiyle değerlendirdi. Bush'a göre deneme hiçbir biçimde "kabul edilemez".

Solda duran hiçlimse nükleer silahları savunmaz ama kendisi en büyük nükleer silah deposuna sahip ABD Başkanı Bush'un tepkisi tamamen ikiyüzlülük ve çifte standart.

Aslında bu yılın başlarında nükleer silahsızlanmayı reddederek ABD ve İngiltere dünyada nükleer silahlanma yarışını kışkırttılar.

Kuzey Kore ABD tarafından 2002'de "haydut devlet" olarak tanımlandı. Ne var ki Ortadoğu'ya batmış olan ABD Kuzey Kore ile ciddi bir biçimde ilgilenemedi.

Bush yönetiminin stratejisi bölgede var olan durumu korurken bir yandan da Kuzey Kore'yi ekonomik olarak sıkıştırmaktı.

Kuzey Kore Çin'i izleyerek aslında yeni liberal politikaları izlemeye çalışıyor ama ABD elinden geldiğince bu süreci durdurmaya çalışıyor.

Çıkamaz

Kuzey Kore hükümeti bu çıkamazı sona erdirerek, ABD'yi kendisi ile pazarlık yapmaya zorlamaya çalışıyor. Bu nedenle Kuzey Kore düzenli bir biçimde adımlar atıyor. Önce nükleer programını ilan etti, ardından uzun mesafeli balistik füzelerini denemeye başladı ve şimdi de nükleer denemeyi yaptı.

Bu, çok riskli bir strateji olarak görülebilir ama Kuzey Kore yönetimi ABD'nin tek anladığı dili kullandığını düşünüyor. Çok açık ki Kuzey Kore yönetimi Taliban veya Saddam'ın sonuna ulaşmak istemiyor.

Aslında Kuzey Kore ile ABD çatışmasının arkasında Kore yarımadasını mücadele alanı olarak kullanan Çin ve Japonya arasındaki çelişki var.

Aslında şu anda iki blok arasındaki ekonomik entegrasyon oldukça derin ama jeopolitik rekabet hala devam etmekte ve Kuzey Kore bu çekişmenin yarattığı çatışmada arka planda duran önemli bir unsurdur.

Çin Kuzey Kore'yi kendisi ile yoğun bir biçimde silahlı Güney Kore ve Japonya'nın arasında dur-

masını istemektedir.

Fakat, Çin ile Kuzey Kore müttefik olmalarına rağmen Çin ABD'yi kızdırmak ve bu nedenle de var olan durumu korumak ama bu arada da Kuzey Kore'yi savunmak istemiyor.

Bu arada Kuzey Kore egemen sınıf da Çin'in ülkelerindeki ekonomik etkisinin giderek artmasından ve eğer Kuzey Kore'de bir yönetim krizi olursa ülkeye politik olarak da el koymaya hazırlandığından kuşkuluyor.

Bütün bu durumda Kuzey Kore egemen sınıfı İsrail, Hindistan ve Pakistan'ın yolunu izleyerek kendi bağımsız yolundan ilerlemeyi ve nükleer bir güç haline gelmeyi seçti.

Eğer bu denemeden sonra durum olumsuz bir biçimde gelişmeye başlarsa, 1950-53 Kore savaşı'nda olduğu gibi fatürayı Güneyli ve Kuzeyli Kore halkı ödeyecektir.

Bu nedenle sadece Kore yarımadasında nükleer silahlara karşı çıkmakla yetinmemeli ama aynı zamanda bölgenin silahlanmasına ve ABD'nin Kuzey Kore'ye karşı politikalarının da karşı çıkmalıyız.

Brezilya

Sol 6.5 milyon oy aldı

Geçen Hafta Brezilya'ya da yapılan başkanlık seçimlerinde İşçi Partisi adayı Lula oyların % 49'unu alırken, İşçi Partisi'ndeki yozlaşmaya ve bu partinin yeni liberal politikalar uygulamasına karşı çıkarak ayrılan P-SOL'un adayı (Sosyalizm ve Özgürlük Partisi) Heloisa Helena da 6.5 milyon oy alarak oyların yüzde 7'sini aldı.

Heloisa Helena daha önce Lula'nın İşçi Partisi'ne üye olan ünlü bir senatördü. Helena seçimlerde daha küçük bir örgütlenme olan Brezilya Komünist Partisi'nin de desteğini aldı.

2002'de halkın umudu olarak seçilen Lula ise büyük oranda oy kaybetti. İkinci turda Heloisa Helena'nın oylarını alacağı kesin olan Lula dolayısıyla yeniden başkan seçilecek. Ne var ki ilk dönemde uyguladığı yeni liberal politikaları uygulamaya devam ettiği takdirde Lula ve İşçi Partisi tabanını büyük ölçüde kaybedecek.

Çok küçük olanaklara sahip olan P-SOL adayının yüzde 7 oy alması ilerisi için çok önemli.

Emekçi sınıflar P-SOL'un Lula eleştirilerine giderek daha büyük ölçülerde kayacaktr.

Dünyaya Isınma

NE YAPACAK

Dünya ısınıyor. Bu tesbit bugün birçoklarına çok anlamlı gelmiyor. Isınmanın sonuçlarının yeterince bilinmemesi bunun bir nedeni.

Ama ısınmanın sonuçlarını az çok bilenlerin bir kısmı da fazla önemsemiyor. Çünkü karşılıklıya gelinecek sonuçların uzak, çok uzak bir gelecekte gerçekleşeceği düşünülüyor.

Asıl büyük kalabalık ise küresel ısınma denen olgunun ne olduğunu, sonuçlarının ne denli korkunç olduğunu bilmiyor.

Ekolojistler uzun bir süredir küresel ısınmaya dikkat çekiyorlar. Bilimciler sayısız araştırma ile dünyanın normalin üzerinde ısındığını anlatıyor, kanıtıyorlar.

Son zamanlarda ise çok sayıda araştırma bilimcilerin yaptığı tesbitlerin dahi yetersiz olduğunu ileri sürüyorlar. Yani tehlike çok büyük bir hızla yaklaşıyor.

Küresel ısınmanın en tehlikeli noktada hangi sonuçları ortaya çıkaracağı tam bilinmiyor. Tahminler var ama bugünkü etkilerini aslında yaşıyoruz ve bu etkiler hemen hemen her yıl artarak hayatımızı şiddetle etkiliyor.

Sonuçlar şimdiden çok korkunç

Dünyanın çeşitli bölgelerinde büyük ısı dalgaları oluşuyor. Sürekli olarak şu ülkede veya bu bölgede en büyük ısı derecesine ulaşıldığı açıklanıyor.

Geçtiğimiz yıllarda Avrupa'da yaşanan ısı dalgaları çok sayıda insanın ölümüne neden oldu. 2003 ısı dalgası yaklaşık 30 bin Avrupalının ölümüne

neden oldu.

Birçok ülkede ise ısı dalgaları ile ölenlerin sayısı ne yazık ki saptanamıyor. Ama binlerce insanın ısı dalgaları nedeni ile öldüğü biliniyor.

Ancak, henüz küresel ısınmanın başındayız. Isının çok daha artacağını ve dolayısıyla ısı yükselmesinin çok ama çok yüksek sayıda insanın canına mal olacağı açık.

Meteorologlara göre ısı artışı nedeni ile oluşacak ısı dalgalarından ölecekler önümüzdeki kısa sürede ikiye katlanacak. Bu çok dikkatli ve muhafazakar bir tebit.

Birçok bilimci 2020'de 2003'deki ısının Avrupa için ortalama ısı haline geleceğini söylüyorlar. İşte felaketin bir göstergesi.

Küresel ısınmanın bir başka sonucu ise giderek sayıları artan büyük fırtınalar. Fırtınaların hem sayısı artıyor hem de giderek daha şiddetli fırtınalarla karşılaşılıyor.

Amerika'da Meksika Körfezi'nde ve Uzak Doğu'da fırtınalar her sene daha fazla tahribata yol açıyor. Geçen sene New Orleans'da yaşanan felaketi hatırlamak gerekir.

Bir üçüncü sonuç ise sel felaketleri. Dünyanın Türkiye dahil çok yerinde yaşanan seller bütünyle küresel ısınmanın sonuçlarından birisi.

Buzlar eriyor

Küresel ısınmanın bir başka sonucu ekolojik. Kutuplardaki buzullar eriyor. Deniz seviyesi yükseliyor. Isınma bilimcilerin öngördüğü hızda devam ettiği takdirde deniz seviyesindeki yükselme dünyanın bir çok kıyı kentinin yaşanmaz hale gelme-

sine yol açacak.

Kutuplardaki buzların yanı sıra kıtalardaki yüksek dağların tepelerindeki buzullarda büyük bir hızla eriyor. Bu süreç bir yandan sellere ve toprak kaymalarına neden olurken diğer yandan da kuraklığa neden oluyor.

Bir başka çok önemli sonuç ise tarım alanlarının daralması. İnsanlığın beslenmesi için son derece önemli olan hububat, pirinç ve mısır ekim alanları Kuzey yarımkürede kuzeye Güney yarımkürede ise güneye doğru hareket ediyor ve daralıyor.

Küresel ısınmanın yükselmesi halinde bu daralma çok daha hızlanacak ve diğer bütün sonuçlara ek olarak insanlık bir de büyük ama gerçekten çok büyük kıtlık, açlık ile karşılaşıyor.

Derhal müdahale etmek gerekir

Yaşanan küresel ısınma

doğal bir süreç değil, tamamen insan yapısı bir süreç. Kolaya olmasa da durdurmak mümkün. Geri döndürmek çok zor.

Süreci durdurabilmek için ilk yapılması gereken şey karbondioksit salınımını azaltmak ve durdurmak.

Mevcut fosil yakıtlarının yerine yenilenebilir enerji kaynaklarını kullanmak gerekir.

Kyoto anlaşması karbondioksit salınımını yetersiz de olsa azaltmayı hedeflemekte. ABD ve Türkiye Kyoto anlaşmasını imzalamıyorlar ve böylece küresel ısınmayı dikkate almadıklarını gösteriyorlar.

Kyoto yetersiz ama bir ilk adım. Bu nedenle Türkiye'nin ABD' ile birlikte bu anlaşmayı imzalamasını sağlamak ilk görevimiz.

4 Kasım'da Küresel Eylem Grubu'nun İstanbul mitingi "Türkiye Kyoto'yu İmzala" diyor.

Küresel altında!

İki ayrı bilim insanı grubunun yaptıkları araştırmalara göre, atmosfere karbondioksit ve diğer kirlenmelerin salınımının hemen yarın tamamen durdurulması halinde bile küresel ısınma yavaşlayacak ancak tamamen önlenemeyecek. Bilim adamlarının yaptıkları bilgisayar simülasyonlarına göre, deniz seviyesi bugüne kadar yükseldiğinden daha fazla yükselecek; kuraklıklar, fırtınalar ve sıcak hava dalgaları daha sert hale gelecek.

Sonuçları Science dergisinde yayımlanan, Colorado'daki "National Center for Atmospheric Research"te (NCAR) yapılan araştırmalara göre bu tür gazların atmosfere salınımının durdurulması veya yavaşlatılmasında ne kadar geç kalınırsa, iklim değişiklikleri de o kadar fazla olacak.

Küresel ısınma sonucunda Grönland'daki buz kütlesi tamamen erirse deniz seviyesi 7 metre, Antarktika'nın batısındaki buz kütlesi erirse 5 metre daha artacak. Bu seviyeler, Florida, Bangladeş ve Manhattan adasının büyük bölümünün sular altında kalması için yeterli olacak.

Bunun gerçekleşmesi halindeyse küremiz sel altında kalacak. Bunun en yakın sonuçlarını Türkiye'de her yıl gördüğümüz gibi bu yıl da göreceğiz. Yazın ortasında bile ilk şiddetli yağmurda Antalya, Ankara gibi kentlerin selden etkilendiğini ve insanların sele kapılarak öldüğüne tank olduk. Bu kış sel felaketlerinin sayısı alabildiğine artacak.

İnmiyor ÇAĞIZ?

Küresel ısınma bütünüyle kapitalizmin bir sonucu. İnsanların en önemli nedeni enerji kaynağı olarak fosil yakıtlarının kullanılması. Fosil yakıtları kullanıldığında atmosfere karbondioksit karışıyor. Aşırı miktarda ki karbondioksit "sera etkisi" denen gelişmeye yol açıyor.

Güneş ışınları dünyaya geldikten sonra geri döner. Ancak atmosferdeki karbondioksitin artışı güneş enerjisinin geri yansımaya engel oluyor ve dolayısıyla güneş enerjisi atmosfer ile yer küre arasında hapsolüyor. İşte bu olgu dünyanın ısınmasına neden oluyor.

Karbondioksit salınımı en yoğun olarak enerji santrallerinden yapıyor. Fosil yakıtı kullanan (yani benzin, gaz, kömür) enerji santrallerinin yerine hızla geri dönüşebilen enerji kaynakları kullanılmaya başlanmalı.

Güneş enerjisi, rüzgar, biomass ve hidroelektrik santralleri geri dönüştürülebilir enerji kaynakları.

Kimileri bu enerji türlerinin elde edilmesinin pahalı olduğunu iddia ediyorlar. Sınırlı uygulandığı takdirde bu doğru ama enerji politikasının bütünüyle bu kaynaklardan sağlanmasını hedefleyen bir politika bu enerji kaynaklarının çok ucuza kullanılmasını sağlayacaktır.

Ayrıca yeni enerji kaynakları için yeni santraller yapılması büyük bir istihdam yaratacaktır.

Karbondioksit salınımının

Küresel Isınmaya karşı ne yapılabilir?

da ikinci büyük etken ulaşımda fosil yakıtlarının kullanılmasıdır.

Karayolu taşımacılığı bütünüyle fosil yakıtı kullanılmaktadır ve olağanüstü büyük bir hızla artmaktadır. Her yıl trafiğe çıkan araç sayısı başdöndürücü.

Küresel ısınmaya karşı

alınacak tedbirlerin en ön sırasında karayolu taşımacılığı yerine demiryolu taşımacılığının öne çıkarılması gelir. Demiryolu taşımacılığı aynı zamanda çok daha hızlı, temiz ve konforlu. Üstelik birçok ülkede demiryolu taşımacılığı için yapılacak yatırımlar

yeni istihdam yaratacak.

Ancak demiryolu taşımacılığı tek başına bir çözüm değil.

İnsanların çalıştıkları yerlerle yaşadıkları yerlerin birbirine yakın olmasını sağlamak, yerel gıda maddelerinin tüketilemsinin teşvik edilmesi ve bütün bu tür tedbirlere bağlı olarak yaya trafiğinin ve bisiklet kullanımının geliştirilmesi de çok önemli. Çünkü ulaşımda açıkki en temiz ve sağlıklı yöntem insan gücüne dayalı bisiklet ve yürüme!

Bir başka önemli tedbir ise uçak kullanımının azaltılması. Uçaklar henüz büyük bir orana sahip değiller ama giderek çok büyük bir hızla artan bir biçimde sera gazı üretiyorlar.

Oysa şehirler arasında hızlı trenlerin inşa edilmesi uçakları bütünüyle gereksiz hale getirecektir.

Bir başka çok önemli önlem ise her türlü konutun ve işyerinin ısıya karşı izolasyonu. İzolasyon ısı kaybını ve ısınmayı önleyeceği için ısınma ya da soğuma serinlemek için enerji kullanımını büyük ölçüde azaltacaktır.

Bütün bu tedbirler önemli ama en önemli tedbir sokakta mücadele.

Küresel Eylem Grubu'nun geçen sene 3 Aralık'ta yaptığı miting bir ilkti. Şimdi 4 Kasım mitingi gündemde.

4 Kasım'da dövizinizi, pankartınızı alın ve İstanbul Kadıköy'e gelin. Birlikte dünyamızın piştiğini haykıralım. Birlikte çözüm önerelim..

GÖRÜŞ

Gündemin birinci maddesi

Vietnam'da kazanamıyor olduğu iyice belli olduğunda ve bizzat Washington'daki kitlesel muhalefet başarısız bir savaşı sürdürmeyi imkânsızlaştırdığında, Amerika bunları soğukkanlılıkla kabullenip geri çekilmedi. Laos'a ve Kamboçya'ya saldırdı; akıllar durdurucu bir bombardımanla bu iki küçük ve yoksul ülkeyi adeta Orta Çağlara gönderdi. "Carpet bombing" diyorlardı, "halı bombalama": yani ülkenin tümü, sınırdan sınıra, karış karış bombalandı.

Amerika, Viet Kong gerillalarının bu ülkelerin topraklarını kullandığını iddia ediyordu, ama bombalamanın asıl amacı bunu durdurmak değildi. Amaç, "domino teorisi" uyarınca bütün ülkelerin tek tek düşeceğinden, "komünizme" kaybedileceğinden korkulan bölgeyi yaşanılmaz hale getirmek, "önceden" gözdağı vermek, geri çekilme yenilgisinin yaratacağı etkiyi mümkün olduğunca sınırlamaktı.

Amerika bugün de Afganistan'da, Irak'ta ve Lübnan'da yeniliyor. Yenilgi, Amerikan askerinin bozguna uğraması şeklini almıyor elbet. Vietnam'da olduğu gibi, askeri değil siyasi bir yenilgiye doğru gidiyor Amerikan emperyalizmi: sözkonusu ülkeler ve bölge için planladığı projeyi gerçekleştiremiyor, kitlesel direnişi imha edemiyor, asker ve malzeme kaybını durduramıyor, Amerika'da savaşı desteklemeyen, anlamsız ve/veya yanlış bulanların sayısı artıyor. Ve belki de en önemlisi, buralarda başarı sağlanıp pekiştirilmeden, dünyanın geri kalanı için planlanmış projeler uygulanamıyor, projenin diğer adımları atılamıyor.

Afganistan'da Amerika'nın kukla cumhurbaşkanı başkent Kabil dışına çıkamıyor, Kabil'de ancak Amerikan askerlerinin korumasında sokaklarda yüzünü gösterebiliyor. Ülkenin geri kalanı Taliban'ın ve savaş ağalarının denetiminde. NATO üyelerinden ek güç istendiğinde olumlu cevap veren çıkmadı. Kısacası, Afganistan gitti gidiyor.

Irak'ta durum malûm. Üç buçuk yıl oldu, ne istikrar var, ne istikrara doğru bir adım, ne de istikrar sağlayabilecek bir plan. Hem Amerikan askerleri hem Irak halkı için sadece şiddet ve ölüm var. Amerika'nın durumu değiştiremiyor olduğu açık; bu durumun sonuza kadar süremeyeceği de açık. Irak gitti gidiyor demek için henüz erken belki, ama Irak'ta başarı şansı çoktan gitti.

Lübnan'da, Hizbullah'ı imha etmek ve hatta belki de Lübnan'da İsrail kuklası olan Batı yanlısı bir hükümet kurmak planları bozguna uğradığı gibi, Hizbullah'ın ülkedeki en büyük ve popüler güç olması sonucu doğdu.

Bu siyasi yenilgilerin sonucunda, Amerika kendi arka bahçesindeki gelişmeleri engellemek için gerekli gücü kendinde bulamıyor. Latin Amerika'ya yeterince müdahale edemiyor, Chaves ve Morales'i devirmek için yeterince çaba sarfedemiyor, askeri müdahalede bulunamıyor. Dolayısıyla, siyasi ve ideolojik bir yenilgi daha yaşıyor.

Bütün bu nedenlerle, Amerika'nın, 30 yıl önce Laos ve Kamboçya'da yaptığı gibi, İran'a saldırma olasılığı çok yüksek.

"Vietnam denklemi"nin tek bir unsuru eksik bugün. Amerika'daki savaş karşıtı hareket zaman zaman patlak veren yaygın bir mutsuzluk halinden sürekli ve kitlesel bir hareket haline henüz dönüşmedi. Ne zaman ve nasıl dönüşeceğini kimse bilemez, ama dönüştüğü gün Amerikan emperyalizminin işi çok zor olacak.

Hem Amerika'nın 21. yüzyılda dünyanın tümü için hazırladığı planların gerçekleştirilmesini engellemek için, hem Latin Amerika'da neoliberalizme karşı direnişin yaşaması ve yayılması için, Amerika'nın Irak'ta yaşamakta olduğu (ve İran'a saldırırsa İran'da yaşayacağı) siyasi yenilginin kapsamlı bir yenilgiye, süklüm püklüm geri çekilişe dönüşmesi gerek. Bugün dünyada zurnanın zırt dediği yer Irak, ve savaş bu nedenle dünya gündeminin hâlâ birinci maddesi.

Sosyalist İşçi'nin geçen sayısında yayınlanan "Görüş" köşesinin yazarı Doğan Tarkan değil, Roni Margulies'dir.

Okurlarımızdan özür dileriz.

Roni Margulies

89 yıl önce Rusya'da Çarlık yıkıldı ve yerine işçilerin, köylülerin ve askerlerin sovyetleri iktidarı kuruldu. Daha sonra SSCB, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ismini alan Rusya 1991'de başarısız bir darbenin yenilgisinden sonra dağıldı. Ancak Rus tarihte ilk kez işçileri ve yoksul köylüleri iktidara getiren Rus Devrimi aslında 1920'li yılların sonunda büyüyen ve güçlenen bürokrasinin karşı devrimi ile yıkılmıştı.

Bütün dünyada sosyalistler SSCB'yi kendilerine örnek aldılar. Ne var ki örnek alınan sosyalist Rusya 1917'de kurulan ve 1920'lerde yenilen Rusya değil, daha sonra aslında devlet kapitalizmi olarak devam rejim.

Baskıcı ve sömürücü bir rejim olan devlet kapitalizmi ile Rus devrimi sonrasında kurulan işçi iktidarının birbiriyle alakası yoktu.

Özgürlükler

Rus Devrimi herşeyden önce özgürlükler getirdi. Tarihte ilk kez yönetilen, çalışan ve üreten sınıf iktidara geldi. Kimi sosyalistler sosyalizmi tek parti iktidarı sanmasına rağmen Ekim Devrimi çoğulcu bir rejim kurdu. İktidarda iki partinin oluşturduğu bir koalisyon vardı.

Sovyerler aslında grev komiteleridir. 1905 yılında gerçekleşen bir başka Rus Devrimi'nde ilk kez kurulan bu grev komiteleri 1917'de de ayaklanma ile birlikte kuruldu.

Her işyerinin, köyün ve askeri birliğin kendi sovyeti vardı. Bu Sovyetler daha üst sovyetler için delegelerini seçmekteydiler ve istedikleri zaman toplanarak seçtikleri delegeleri değiştirebilmekteydiler.

Ekim Devrimi kadınlara, eşcinsellere de büyük özgürlükler getirdi.

Ne var ki 1926 karşı devriminden sonra Stalinizm kadınların ve eşcinsellerin bütün kazanımlarını budadı.

Ekim Devrimin'den sonra kurulan fabrika komiteleri de sovyetlerin ve sendikaların yanı sıra fabrikalardaki üretimi kontrol etmekteydiler.

Ekim Devrimi miras hakkını kaldırdı. Ordu ve polis yerinde milisleri kurdu. Milisler fabrika örgütlenmelerinin kontrolündeydiler ve tüm güvenliği onlar sağlamaktaydı.

Ekim Devrimi bir sovyet ya da sendika çalışanı veya sovyet delegesi ile ortalamaya bir işçi ücretini aynı tuttu. Böylece ayrıcalıkların oluşmasına engel oldu.

Dünya devrimi

Ekim Devrimi ekonomik olarak az gelişmiş bir ülkede gerçekleşti. Bu nedenle tek başına yola devam etmesi çok zordu.

1917 Ekim Rus Devrimi

Özgürlüklerin devrimi

Devrim sırasında Rusya'ya gelen Devrimin önderlerinden Lenin ülkeye ayak basar basmaz hedeflerinin aslında dünya devrimi olduğunu vurguladı ve Almanya'da önemli gelişmeler yaşandığını anlattı.

Lenin ve arkadaşları tek ülkede sosyalizmin kurulmasının mümkün olmadığını, sosyalizmin bütün dünya kapitalizmi ile rekabet edemeyeceğini biliyorlar ve bu nedenle dünya devrimi diyorlardı.

Nitekim Rusya'nın ardından Macaristan'da, Almanya'da da devrimler oldu ama bu ülkelerde işçi sınıfının örgütlenme düzeyi yetersiz olduğu için bu devrimler kısa zamanda karşı devimler tarafından yenilgiye uğratıldı.

Ancak dünya devrimi dalgası hemen bitmedi. 1936'ya kadar dünyanın çeşitli yerlerinde büyük ve etkili devrimci gelişmeler yaşandı. Ama 1926'da iktidarı gasp eden Stalinizm - bu devrimlere yardımcı

olmadı tam tersine tek ülkede devrimin mümkün olduğunu söyleyerek yoluna devam etti.

Kansız bir devrim

Bütün iddiaların tersine Ekim Devrimi çok büyük bir ülkede gerçekleşmesine rağmen çok az kanın aktığı bir devrimdi.

Ülkenin en büyük kenti olan Petersburg'da Devrim sırasında kimse ölmezken Moskova'da da çok az sayıda insan öldü.

Ne var ki Çarlık yanlıları, devrime karşı olan burjuva sınıfının taraftarları devrimden sonra da örgütlenmeye devam ettiler ve sonunda iç savaş çıktı.

İç savaş devrimci Rus işçi sınıfının bütün gücünü, enerjisini yuttu. Sovyet sanayisi ve dolayısıyla işçi sınıfı iç savaşta eridi. Dolayısıyla sovyet sisteminin içi boşaldı.

İşçi sınıfının en iyi unsurları karşı devrimcilere karşı savaşırken yeni oluşmaya başlayan sovyet bürokrasi bu zayıflayan

işçi sınıfına karşı, karşı devrimini gerçekleştirebilirdi.

Darbe değil devrim

Kimileri Ekim Devrimi'ni Lenin'in liderliğindeki Bolşevik Partisi'nin bir darbesi olarak görür. Bu doğru değildir.

1917 yılında aslında aiki devrim yaşanır. Birincisi Şubat ayında gerçekleşir. Şubat Devrimi'nden Ekim Devrimi'ne kadar geçen 9 ay boyunca Bolşevik Partisi birden çok kez iktidarı kazanma olanağına sahip olmuş olmasına rağmen bunu yapmaz. Çünkü Bolşeviklere göre devrim işçi sınıfının kendi eylemidir ve işçi sınıfıbu süre içinde henüz hazır değildir.

Ekim Devrim öncesinde bir dizi sovyet seçimi yapılır. Bolşevikler bu seçimlerde büyük fabrikalarda ve büyük kentler yakın askeri birliklerde çok büyük çoğunluğa sahip olurlar. Aynı şekilde fabrika komiteleri ve sendika seçimlerinde de

Bolşevikler büyük çoğunluğa sahiptirler.

Bu arada Çarlık ordusunun bir kesimi başlarında ki Çar yanlısı generallee birlikte devrimin merkezi olan Petersburg'a doğru ilerler. O sırada Şubat Devrimi'nde iş başına geçen geçici bir hükümet vardır ve Bolşevikler bu hükümet içinde yoktur. Hatta Geçici Hükümet Bolşevik liderleri tutulmaya, Bolşevik Partisini basturmaya çalışmaktadır.

Ne var ki Bolşevikler kısa süre önce yapılan seçimlerde kazandıkları büyük destekle Petersburg'a doğru ilerleyen Beyaz orduya karşı işçileri seferber ederler. İşçiler Bolşeviklerin çağrısına uyarak Beyaz Orduyu püskürtür.

Zaten Bolşevik konuşmacılar Beyaz Ordu erlerinin önemli bir kısmının silahları ile birlikte devrimci saflara katılmasını sağlarlar.

Kısacası 1917 Ekim Devrimi bir darbe olmadığı gibi çoğunluğun

çoğunluk için, yani kendisi için gerçekleştirdiği bir eylemdir.

1926'da Stalinist karşı devrimle yenilen Rus Devrimi aslında ayalnız kalmak zorunda değildi. Stalin ve onunla birlikte hareket eden bürokrasi "tek ülkede sosyalizm" teorisi ile 1926-36 arasındaki bütün devrimci atımları yüz üstü bıraktı. Devrimi yamak yerine bütün dünya devrimini Rusya'da sosyalizmin inşası sürecine destek olmakla görevlendirdi.

Böylece Alman Devrimi 1926 Çin Devrimi, 1936 İspanya devrimi, aynı yıl Fransa'da yaşananlar hep Rusyadaki bürokrasi tarafından görmemezlikten gelindi.

Kanlı bir karşı devrim

1926-36 yılları arasında Rusya'da karşı devrim devrimi gerçekleştiren bütün işçi önderlerini, Bolşevik Partisi'nin bütün önderliğini imha etti.

Rus işçi sınıfı üzerinde çok ağır bir baskı kuruldu. Bu baskı sayesinde çöken Rus sanayisi yeniden işleme başladı. Stalinist bürokrasi bu ağır baskının sonucu oluşan sömürü ile büyük bir sermaye birikimini gerçekleştirdi ve kısa zamanda Batı kapitalizmi ile rekabete girişti.

Rusya'da karşı devrim sadece Rus işçi sınıfını ve Rus devrimcilerini baskı altına almadı. Rusya'ya gelen, gelmek zorunda kalan devrimciler de Rus devlet kapitalizminin baskısı ile karşılaştılar. Sayısız devrimci KGB tarafından öldürüldü.

İkinci Dünya Savaşı'na İngiltere, Fransa ve ABD'nin yanında giren Rusya savaştan sonra Doğu Avrupa ülkelerini işgal ederek buralarda da kendisine benzer sömürüye ve baskıya dayalı rejimler kurdu.

Bunun sonucu olarak devlet kapitalizmi bir dünya sistemi olarak batı kapitalizminin karşısında ki kutup haline geldi. Soğuk Savaş yılları boyunca dünya kapitalizminin rekabeti bu devlet kapitalisti blok ile başında ABD'nin olduğu Batı kapitalizminin arasında yaşandı. Sonunda devlet kapitalizmi Batıdan gelen rekabete dayanamadı ve 1989'da Doğu Avrupa rejimleri arka arkaya 2-3 ay içinde çöktü, 1991'de ise SSCB yıkıldı ve parçalandı. Yerine Rusya'nın yanı sıra Kafkasya'da, Orta Asya'da ve Rusya'nın Batısında bir dizi yeni devlet kuruldu.

Rusya dahil bütün bu ülkelerde şimdi eski "sosyalist" partilerin yöneticilerinin artık yeni milyonlar olarak ülkenin başında olduğu rejimler kuruldu.

Ancak Ekim Devrimi özgürlükçü bir atılım olarak bugün de aktivistler için çok önemli bir deney.

F. ALOĞLU

Tark Ali

Alex Callinicos

Türkiye Sosyal Forumu

Tartışmada bir ilk

Birinci Türkiye Sosyal Forumu 30 Eylül 1 Ekim tarihleri arasında gerçekleşti. 3 bine yakın insanın katıldığı TSF oldukça başarılıydı.

Gülhane parkı içinde ki Darphane binalarının yanı sıra İstanbul Tabipler Odası ve Gazeteciler Cemiyeti'nde de toplantılar yapıldı. TSF'de DSİP'in biri "Antikapitalist Hareket ve Yeni Sol" diğeri de "Kürt Sorunu ve Barış Mücadelesi" başlıklı iki toplantısı vardı.

Bunlardan ilkinde İngiltere'den Alex Callinicos da katıldı.

BAK'ın düzenlediği "Savaş Karşıtı Hareketin Geleceği" toplantısı açıkça TSF'nin en kalabalık toplantısı oldu. Ondan sonraki en kalabalık toplantı ise "Antikapitalist Hareket ve Yeni Sol" toplantısı idi.

TSF'de Karakedi Kültür Merkezi "Piyasa ve Devlet Kısıcında Eğitim" başlıklı bir toplantı düzenlerken Küresel Eylem Grubu'da 2 toplantı düzenledi: "Nükleer Enerji, Küresel Isınma" ve "Sağlık Politikaları ve Sağlık Hakkı".

30 Eylül günü öğlenleyin Gülhane Parkı'ndan Sultanahmet Meydanı'na kadar da bir yürüyüş yapıldı. BAK bu yürüyüşün en canlı ve en büyük kortejeydi.

TSF bir ilk olarak başarılıydı. Yeterince toplumsal hareketin kendi toplantıları ve standları ile katılmamış olması belki bir eksiklikti ama öte yandan da TSF çok sayıda sol grubu bir araya getirerek bir başka olumlu işlev gördü.

Bugünlerde ağır saldırı altında olan Atılım-ESP

çevresi, Tecride karşı mücadele eden HÖÇ ve daha birçok başka sol-sosyalist grup TSF'de güçlü bir biçimde yer aldı.

Türkiye Sosyal Forumu boyunca çok sayıda stand vardı. ÇOK renkli olan bu standlar 2 gün boyunca katılımcıların dikkatini çekti.

DSİP'liler TSF'nin en kalabalık gruplarından birisi olarak bir yandan Sosyalist İşçi gazetesini satarken diğer yandan da BAK ve KEG bildirilerini dağıttılar. 4 Kasım için aktivist toplama çalıştılar. TSF boyunca

çok sayıda aktivist KEG masasına gelerek 4 kasım mitingine katılacağını belirtti.

TSF'ye katılanların üçte ikisi hiç bir gruba mensup değildi. Bu nedenle Tark Ali'nin toplantılarının yanı sıra "Antikapitalist Hareket ve Yeni Sol" toplantısı bu kesimin ilgisini çekti.

TSF'den sonra çeşitli yayınlar da bu toplantıya vurgu yapıldı.

Barışrock'dan sonra Türkiye Sosyal Forumu Türkiye'de güçlü bir hareket olduğunu ve bu

hareketin yoğun bir biçimde örgütlenme ihtiyacı içinde olduğunu gösterdi.

TSF'den bir gün önce Karakedi'de yapılan Antikapitalist manifesto toplantısı toplantıya 150 kişi gelmiş olmasına rağmen Alex Callinicos'un uçağı çok geç geldiği için yapılamadı. Gene de Karakedi'de oturarak Callinicos'u bekleyenler 2 saat geç gelen Callinicos'un kısa bir konuşmasını dinlediler. TSF 2007'de açık ki çok daha güçlü ve başarılı olacaktır.

"Bana apolitik deme!"

"Seksen sonrası apolitik gençlik" damgasını alından taşıyan nesildenim. Duyarsız, apolitik, dünya ile ilgilenmeyen bir nesil damgasını taşıdım, yirmi bir yıl boyunca. 12 Eylül cuntasını yaşayan kuşakların dudak büktüğü gençlerdenim yani. Her katıldığım sendika eyleminde, her katıldığım savaş karşıtı gösteride, her bildiri dağıtışında ve hatta bunların ardından eve geldiğimde hep bu cümleleri duydum: "seksen sonrası apolitik gençlik".

1999 yılında Seattle sözcüğünü üç gün boyunca duyup, televizyondaki görüntüleri izlerken; dünyayı değiştirmek üzere harekete geçecek yepyeni bir kuşağın ortaya çıkacağını bilmiyorduk. Ama ne olduysa, o gücünü birliğinden ve çeşitliliğinden alan eylemden sonra oldu. Şimdi, dönüp baktığımızda, sayamayacağımız kadar çok eylem var; Prag, Cenova, Washington... Zaten bir süre sonra eylemleri saymayı bırakıp yıllardır olmayan şeyi saymaya başladık: Kazanımlarımızı.

Artık, İspanya'nın askerlerini geri çekmesinden, hükümet değişikliklerinden, Fransa'daki ve Yunanistan'daki öğrenci işçi eylemlerinin zaferinden, Latin Amerika'daki sol hükümetlerden, Avrupa'daki yeni sol partilerden, İsrail'i püskürtmeyi başaran Hizbullah'tan bahsetmeye başladık. Üstelik bu mücadeleler küresel olarak birbirleri ile kopmaz bağlara sahip. Bir çırpıda insanın aklına gelen örnekleri ise: Chavez'in BM toplantısında elinde Noam Chomsky kitabını sallaması, İngiltere'de yapılan savaş karşıtı gösteride taşınan "Hepimiz Hizbullah'ız" dövizleri, Chavez'in odasına astığı Irak haritası, Yunanistan'da eylemlerin "Fransa deneyi" aktararak inşa edilmiş olması... Seksen sonrası apolitik gençlikti bunu inşa eden. Küresel ölçekte yeni bir kuşaktı.

Türkiye'de darbeden sonra Özal vardı, İngiltere'de darbe olmadı ama Teacher vardı. Hepsinin ortak sıfatı, yeni liberal olmalarıydı; işçi düşmanı olmaları, "zengini sevmeleri". Yeni liberal

saldırıları ardı ardına tüm dünyada uygulamaya sokuldu: Özelleştirmeler birbiri ardına geldi, sağlık ve eğitim gibi kamusal ihtiyaçlar piyasaya açıldı. Tüm dünyada kapitalizmin zafer bayrakları göklere çekilmeye başlandı. Kapitalizmin zaferini "sosyalist" denen devlet kapitalisti rejimlerin çöküşü taçlandırdı. Milyonların içinde olduğu bir önceki kuşağın tutunduğu son dal da kırılmıştı. Fiziki ve moral olarak yenilgiye karşı mücadele eden ısrarlı sosyalistler kalmıştı geriye. Çoğu zaman ölümü göze alarak mücadele etmek zorunda kalan, çoğu zaman hatalı ama gelen akıntıya karşı daha da geriye gitmeme mücadelesi veren ısrarlı insanlar. Ancak, bu hava yani yenilgi havası, işte bu ortaya çıkan genç kuşakla kırılmaya başladı.

Yenilgiyi tatmamış bir kuşak ortaya çıktı. Tarihin daha önce benzerlerine sahne olduğu devrimci bir kuşak. 68'de "şimdi ve hemen orgazm ol" diyerek cinsel özgürlüğüne sahip çıkan kadınlar kadar devrimci, Ekim devriminde fabrikalarda işçilere konuşma yapan genç bir sosyalist kadar devrimci bir kuşak. Devrimin kitlelerle olacağını bildiği için; kahramanlığa prim vermeyen bir kuşak. Geçmişin derslerini tartışmayı bilen, SSCB'de yıkılanın ne olduğunu da tartışmayı ihmal etmeyen bir kuşak. Küresel ısınmayı yaratan kapitalizme karşı dünyamızı korumak için "başka bir dünya" isteyen, bunun mümkün olduğunu bilen bir kuşak.

İşte seksen sonrası apolitik gençliktir, "Başka bir dünya mümkün" sloganını yaratan binlerce yıllık sınıflı toplum tarihinin mücadele geleneğini sırtlanmış ve o başka bir dünyayı kazanmak için harekete geçen kuşak. Barışrock'a, BAK eylemlerine, Avrupa'daki, Amerika'daki veya dünyanın herhangi bir yerinde kitleleri görüp beğenmeyenler; onlara uzaktan öğütler verenler, işte tam da bu devrimci özü beğenmiyorlar. İşte tam da bu nedenle, köhnemiş anlayışları kaybetmeye mahkûm. İşte bu nedenle, özgürlüğü savunular kazanıyor, kazanacak.

Hayri DOĞU

MÜZİK

John Lennon

FBI'nin tehlike olarak gördüğü müzisyen

1960'larda Amerikan gizli iç istihbarat örgütü FBI rejime karşı çıkan herkesi tehdit olarak sapıyordu. Kara Panterler, Martin Luther King, sosyalistler, Vietnam Savaşı karşıtları FBI'nin takibi altındaydılar. Sık sık şiddetli saldırılarına muhatap oluyorlardı.

1970'lerin başında FBI'nin düşmanlar listesine Beatles grubunun eski üyesi, John Lennon'da eklendi.

FBI 1971'de ABD'ye göç eden Lennon'u ülkeden çıkarmaya çalışıyordu. John Lennon'la ABD arasındaki bu mücadele bir süre önce "ABD John Lennon'a karşı adli bir belgele konu oldu.

Belgesel dünyanın en ünlü rock müzisyenlerinden birisinin nasıl bir devrimci haline geldiğini ve yaptığı müziği nasıl mücadelenin hizmetine vermeye çalıştığını anlatıyor.

Lennon'un solculaşması

Beatles kadar yükselen ve ünlü olan bir grup daha bulmak zor. Kendilerinden önceki herkesi hızla geçtiler ve müzik dinleyicilerini tam anlamıyla sarstılar.

Beatles'in yükseliş yıllarında, 1966'da John Lennon "biz İsa'dan daha popüleriz" diyebilmişti ve bu iddianın doğruluk payı çok yüksekti. Lennon'un bu sözleri sağcılar tarafından büyük bir protesto ile karşılandı. Ku Klux Klan Beatles'ın plakalarını yaktı.

Ancak sağcılar sadece John Lennon'un sözlerine değil tüm müziğinin yükselişine tepki gösteriyorlardı. Rock sosyal bir karşı koyuşu temsil ediyordu.

Seksizme karşı çıkıyor, otoriteye isyan ediyor ve sağcı ahlaki değerlere karşı çıkıyordu.

Ancak John Lennon

Vietnam savaşı karşıtı hareket John Lennon'un radikalleşmesinde önemli bir rol oynadı

daha farklı bir biçimde radikalleşiyor, özellikle de o yıllardaki Vietnam savaşına karşı hareketten etkileniyordu. Belgesel'de konuşan Tarık Ali "Dünya ile ilgilenmeye başladı ve dünya onu değiştiriyordu" diyor.

1966'nın sonunda Lennon Japon sanatçı Yoko Ono ile tanıştı. Yoko Ono'nun Beatles grubunun parçalanmasında rolü olduğu iddia edilir ama politik olarak Lennon'un sola eğilimini hızlandırdığı kesin.

Lennon ve Yoko Ono İngiltere'de genç Troçkist hareketin önde gelenleri ile tanıştılar. Lennon'un "Revolution" (Devrim) adlı şarkısı bu tartışmaların bir ürünüdür.

Revolution'dan sonra Lennon ve Yoko Ono giderek Lennon'un süper star konumunu politik mesajlarının yayılması için daha çok kullanmaya çalıştılar. Bu arada "Barışa Bir Şans Tanıyın" çıktı. Kısa zamanda bu şarkı savaş karşıtı göster-

ilerde yaygınca kullanılmaya başlandı.

Egemenlerle çatışıyor

1970'de Beatles dağıldı. Lennon'un ilk solo albümleri daha önce ifade edemediklerini dillendirdiğini söylediği şarkılar oldu.

1972'de çıkardığı albümünde politikleşmeye devam etti. Albümdeki her şarkı bir politik konuya değiniyordu. Örneğin "Attica State" 1971 hapisane ayaklanmasını, "Sunday Bloody Sunday" Kuzey İrlanda'daki katliamı anlatıyordu.

Bu albüm John Lennon'un müziğinin de en iyi örneklerini içeriyordu. Blues'a yaklaşıyordu.

ABD'ye taşınmalarından sonra oradaki radikallerle birlikte olmaya, tartışmaya başladılar.

1971'de beyaz Panterler hareketinin hapse yol-

lanmasını serlere katıldılar.

Bu konserin ardından Nixon'un seçim kampanyasında ona muhalefet eden bir konser turuna çıkma hazırlığı yaptılar ama bu arada Nixon Lennon'u ABD dışına çıkarmak için hazırlıklara başladı.

FBI'nin Lennon ve Yoko'yu sınır dışı etme kampanyası bir ölçüde yıldırıcı oldu ve 1972'den itibaren Lennon giderek soldan uzaklaşmaya başladı. Ancak dokümanter John Lennon'un soldan uzaklaşmasının başka nedenleri olduğunu da ileri sürüyor. Sonunda 1960'ların aktivizmi gerilemeye başladı ve Lennon'da giderek içine kapandı. Kendi kişisel sorunlarına döndü.

Oz dergisinin editörü Felix Dennis yönetici sınıfların diğer müzik idollerine fazla aldırmadığını fakat Lennon'un farklı olduğunu söylüyor: "Onda entelektüel bir yan vardı."

İzmir'de KEG kuruldu

İzmir Küresel Eylem Grubu, KEG geçen hafta 30 kişisini katıldığı bir toplantı ile kuruldu.

Toplantıda geçen sene 3 Aralık günü yapılan İklim Değişimi Yürüyüşü'nün yanı sıra 13 Mayıs'da yapılan Küresel İklim Sempozyumu değerlendirildi.

Toplantıya çok sayıda üniversiteli ve liseli genç katıldı. Liseliler daha önce okullarında küresel iklim toplantıları düzenlediklerini ve 4 Kasım öncesinde yenilerini örgütleyeceklerini söylerken Ege ve 9 Eylül Üniversitesi'nden toplantıya katılan gençler de önümüzdeki haftalarda

okullarında yoğun bir kampanya sürdürme kararı aldılar.

KEG kuruluş toplantısı 4 Kasım'ın yanı sıra Genel Sağlık Sigortası ve Aile Hekimliği uygulamasını da konuştu ve 26 Kasım'da İzmir'de yapılacak miting kadar yoğun bir kampanya sürdürme kararı aldı.

Acilen bir GSS bildirisi hazırlanacak ve yaygın bir biçimde dağıtılacak.

Bu arada KEG'in sağlık sigortası ve aile hekimliği uygulaması için bir broşür çıkarması da tartışıldı.

Öğrenciler ise GSS uygulamasının üniversite ayağı olan medikolar için kampanya yapmayı tartıştılar.

Barış'ın sesi artık ODTÜ'de

Nihayet Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu (Küresel BAK) in ODTÜ ayağında seslerini küresel barış hareketine kattı.

Kampüste özellikle hazırlıkta ki aktivistlerin yardımıyla açılan standlar bir hafta boyunca yüzlerce bildiri dağıtıp, öğrencilere Küresel BAK'ı ve amaçlarını anlattı.

Önceleri tedirgin yaklaşan öğrenciler, tek derdimizin **Barış Hemen Şimdi** olduğunu kavradıkları anda, kendileri bizzat etkinliklerde aktif rol

almaya başladı.

Her hafta pazartesi günü saat 17.30 da Sosyal Bilimler Binası'nda toplanan grubun öncelikli hedefi, okulun tanıdığı bir topluluk olmak. Bu anlamda bürokratik çalışmalarını hızlandıran ODTÜ-BAK, bu süreç içerisinde etkinliklerine ara vermiyor. Atölye çalışmaları, çeviri grupları ve makale tartışma günleri ile küresel savaş karşıtı harekete sesi ni katmaya devam ediyor.

odtubak@yahoogroups.com
odtubak@yahoo.com

"Umut İşgal Edilemez"

Okulların açılması ile beraber, aylardır Ankara'da sürdürdüğümüz "İran Irak Olmasın", "Lübnan'a Asker Gönderilmesin!" kampanyalarımızı çok daha güçlü bir şekilde okullara taşımaya başladık.

Cebeci Kampüsünde ve ODTÜ'de Küresel BAK toplantıları yapıldı. Toplantılar oldukça canlı geçiyor. Bu yıl, Cebeci Kampüsü'nde bir olan topluluk sayımızı 3'e çıkarmaya çalışıyoruz, öte yandan ODTÜ ve Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nde de topluluk kurma çalışmaları sürüyor.

Cebeci'de her yıl "Küresel Barış ve Adalet Öğrenci Topluluğu" tarafından düzenlenen **Umut İşgal Edilemez Festivali**'nin üçüncüsü için ise (UF 2007) ön hazırlıklar yapmaya başlandı. UF 2007 nin bu yıl, tüm Türkiye'den savaş karşıtı öğrencileri buluşturan bir festival olması amaçlanıyor.

UF 2007 için önerilerinizi şimdiden barisveadalet@gmail.com adresine gönderebilirsiniz.

Cebeci BAK: 0505 703 47 43

DTCF BAK: 0535 514 11 73

ODTÜ BAK: 0532 673 15 61

Ziraat BAK: 0544 770 15 79

antikapitalist forum

11-12 Kasım, Ankara

ayrıntılı bilgi için 0535 - 514 11 73

ÜSKÜDAR BAK

Her hafta Salı günleri
Altunizade muhtarlığında
saat 20.00'de toplanıyor.

KADIKÖY BAK

Her hafta Çarşamba günleri
Kadıköy'de Eğitim
Sen 2 nolu Şube'de saat
19.00'da toplanıyor.

BEYOĞLU BAK

Her hafta Salı günleri
İstiklal Cad,
Büyükparmakkapı Sok.
Hayat Apt'da Karakedi'de
saat 19.30'da toplanıyor.

En pahalı ulaşım Bursa'da

Bursa Büyükşehir Belediyesi ulaşım ücretlerinde %25 zam uyguladı. Tek kullanımlık kartlarda öğrenci 1 YTL'ye tam is 1.5 YTL'ye çıkartıldı. Bununla da kalmayıp şehirden üniversiteye giden otobüslerde öğrenci bileti uygulaması kaldırıldı. Öğrencilere dönük bu inanılmaz saldırıya herkes büyük tepki gösterdi.

Biz'de 15 kişi ile başlayan fakat gün geçtikçe kitleselleşip 500-600 kişiye

ulaşan sessiz yürüyüşler düzenledik

Yüzlerce imza föyü doldurup Büyükşehir Belediyesi'ne götürdük.

'Ne otobüs ne tramvay, mecburen tabanvay' sloganıyla yaptığımız kampanyaya birçok bağımsız katılıldı ve imza toplayıp aktif olarak eylemin örgütleyicileri durumuna geldiler. Şimdi ise eylemliliğimizi şehire taşıyoruz. Çarşamba günü üniversite rektörü belediye başkanı ile zamlar konusunda görüş-

eye gidiyor. Biz de sendikalar ve odalarla görüşüp bugün için bir eylem örgütledik. Kısa bir yürüyüşün ardından Yolgezerin katıldığı bir konser yapılacak. Önümüzdeki dönemde ise zamlar geri çekilene kadar eylemliliklerimizi devam ettirme kararı aldık. Amacımız ne protesto etmek ne de eylem kültürü yaratmak; sadece ucuza ulaşım sağlamak... Yani protesto için değil kazanmak için harekete geçtik.

Yeni bir deneyim:

Antikapitalist Öğrenci Topluluğu

Bir süredir, Cebeci Kampüsünde; savaşa, küresel ısınmaya, güvenlik terörüne, nükleer santraller karşı kampanyalar yapıyoruz. Bu kampanyaların hemen hepsine, bir çok öğrenci geliyor ve aktif olarak içinde yer alarak kampanya aktivisti oluyorlar.

Güvenlik kampanyasında tanıştığımız aktivistler, güvenliklerin uyguladık-

ları şiddet ile YÖK bağlantısını; nükleer karşıtı aktivistler kapitalizmin kar hirsını birbiri ile bağlıyor. Her kampanyada ortak bir profil var aslında; klasik sol katılmıyor, desteklemiyor. Kazanma umudunu taşıyan ve beşli kortej değil özgürlük isteyen gençler katılıyor.

Bu yıl, bir ilki deneyimceğiz. Kampanyalarımızı daha etkin bir şekilde

sürdürmek için antikapitalist bir öğrenci topluluğu kuracağız.

Küresel BAK'ın, Küresel Eylem Grubu'nun kampanyalarına destek veren ve hareketin sorunlarını tartışan; küresel kapitalizme karşı alternatifini tartışan, eylemci ama kapsayıcı, tartışmacı ama birlikte hareket eden bir topluluk kurma fikrini hayata geçireceğiz.

AÜ Cebeci'de polisle çatışma

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde, 4 Ekim günü yapılan sempozyuma konuşmacı olarak gelen Adalet Bakanı Cemil Çiçek ile eski Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, öğrenciler tarafından portesto edildi.

Öğrenciler dekanla görüşmek istedi. Dekanlık öğrencilerle konuşmayı reddetti, okula polisi çağırdı ve sempozyuma girmek isteyen öğrencilere engel oldu.

Sempozyuma girmek isteyen iki öğrenci polis ve korumalar tarafından dövülerek göz altına alındı. Ardından, arkadaşlarının dövüldüğünü gören öğrencilerin olaya müdahale etmesiyle kısa süreli bir çatışma yaşandı.

Gözaltına alınan Sosyalist Gençlik Derneği üyesi öğrencilerden Levent Çakır çıkarıldığı mahkemece tutuklandı.

İzmir çalışmalarımız

Biz DSİP olarak geçtiğimiz 2 ay içinde farklı aktiviteler içindeydik.

"İsraili Durdurun" sloganıyla çeşitli yerlerde masalar açtık insanlara sesimizi duyurduk ve 4 Eylül'de geniş kapsamlı bir eylem yaptık.

Ardından Barışrock'a örgütlenerek 2 otobüs kaldırmayı başardık.

"Lübnan'a asker gönderilmesin" kampanyasında gene çeşitli yerlerde masalar açıldı ve 1 Eylül'de Fuar açılışında bir eylem daha gerçekleştirdik.

Son olarak savaş karşıtı bir hareket olarak ve Barışrock ekibiyle bir piknik düzenledik ve piknikte çeşitli aktiviteler yaptık, Yıldız Öner bize toplantıda eşlik etti ve bir fikir alışverişi yaparak herkes düşüncelerini ortaya sundu.

Şimdi liseli gençlere sesimizi duyurmak istiyoruz.

Arman Kabadayı

Küresel Eylem Grubu

İZMİR KEG

Her hafta Perşembe günleri Yakın Kitabevi'nde saat 18.30'da toplanıyor.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperya-lizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapita-listidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

DSİP büroları

● Ankara

Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 - Kızılay
0535 - 514 11 73

● Kadıköy

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 - Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

● Beyoğlu

İstiklal Cd. Büyükparmakkapı Sk. Hayat Apt. Kat: 4 -Beyoğlu
0536 - 259 73 64

● İzmir

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403, Konak
0537 - 624 49 08

Akhisar: 0544 - 515 62 59

Bursa: 0535 - 422 39 65

Denizli: 0543 - 476 27 88

İzmit: 0537 - 940 58 95

Kütahya: 0544 - 515 62 59

Ayrıntılı bilgi için: 0536 - 335 10 19

SON SÖZ

Heyecan verici bir dönem yaşıyoruz. Sıcak bir yaz geçirdik. İsrail'in Lübnan'a saldırısı karşısında aralıksız bir kampanya sürdürdük. Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu standlarında 200 binden çok bildiri dağıttık.

Ardından Barışrock muazzam bir başarı olarak gerçekleşti.

Sonunda 5 Eylül'de Ankara'daydık. 5 Eylül sonrasında durmadık ve kampanyaya devam ettik. Lübnan'a asker gitmesin, İran Irak olmasın sloganlarını yayıyoruz.

ABD'nin İran'a saldıracağı çok açık. Solda bunun tersini düşünenler olsa da çok büyük olasılıkla ABD İran'a ve muhtemelen Suriye'ye de saldıracak. Lübnan'da ise savaşın bittiğini düşünmek çok yanlış.

Sonuç olarak önümüzdeki dönemde gene savaşa karşı yoğun bir kampanya sürdürmek zorundayız.

Bu arada Türkiye Sosyal Forumu gerçekleşti. Şimdi Ankara'da Antikapitalist Forum var. Büyük ve canlı geçmesini sağlamalıyız.

Ve tabii 4 Kasım'da "Küresel Isınmayı Durduralım, Türkiye Kyoto'yu İmsalasin" miting ve yürüyüşü var.

4 Kasım'ı Küresel Eylem Grubu yapıyor. İstanbul'dan sonra Ankara, İzmir ve Bursa'da da Küresel Eylem grupları kuruldu.

KEG canlı bir örgütlenme. Şimdi BAK'ın yanı sıra KEG'ide geliştirmek ve güçlendirmek zorundayız.

Küresel ısınmaya karşı çlok yaygın bir kampanya yapma olanağımız var. Eldeki olanakları iyi kullanırsak 4 Kasım güçlü ve etkin bir gösteri haline gelecektir.

Tabii DSİP'i de güçlendirmeliyiz. Hareketin örgütlenmesi için bütün olanaklarını seferber eden DSİP'e katılmak hareketin örgütlenmesine de büyük bir katkı olacaktır.

DSİP - Kadıköy

Her hafta Salı günleri saat 19.00'da toplanıyor

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

DSİP - Beyoğlu

Her hafta Perşembe günleri saat 19.00'da toplanıyor

Karakedi İstiklal Cd. Büyükparmakkapı Sk. Hayat Apt. Kat: 4 -Beyoğlu
0536 - 259 73 64

DSİP - Ankara

Her hafta Salı günleri saat 19.00'da toplanıyor

Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 Kızılay
0535 - 514 11 73

DSİP - İzmir

Her hafta Pazartesi günleri saat 19.00'da toplanıyor

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403 Konak
0537 - 624 49 08

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti. ■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal Cad.,Büyükparmakkapı Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası ■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Lübnan'ın işgaline ortak olmayalım

İsrail yenilginin sonucunda Lübnan'dan çekilmek zorunda kaldı. İran ve Suriye'nin maşası olarak tanımladıkları Hizbullah'ı "yok etmek", Güney Lübnan'dan sürmek gibi hedefleri olan İsrail bu hedeflerden hiçbirini gerçekleştirmeden Lübnan'ı terk etti. İsrail'in çekilmesi ile birlikte bombardıman nedeniyle Güney Lübnan'ı terk eden halk geri döndü.

Bu arada Birleşmiş Millet'lerin Barış Gücü yollama kararı adeta NATO güçlerinin Lübnan'a yerleşmesine dönüştü. Lübnan'a NATO ülkeleri dışında hiç bir ülke asker göndermedi ya da göndermesi engellendi.

Lübnan'a giden Barış Gücü/NATO ordusuna Türkiye'de katkı abulundu. 5 Eylül'de TBMM Lübnan'a asker gönderilmesini onaylayan bir tezkereyi onayladı.

AKP hükümeti tezkerenin onaylanmasını isterken Lübnan'a gidecek askerlerin çatışmaya girmeyeceğini, inşaat görevi yapacağını, Hizbullah'ı silahsızlandırmak gibi bir hedeflerinin olmadığını söyledi.

Oysa Lübnan'daki Barış Gücü/NATO ordusunun komu-

tanı tam tersini söylüyor ve hedeflerinin önce Hizbul-lah'a gelen silahları durdurmak, ardından bu örgütü silahsızlandırmak olduğunu söylüyor.

Barış Gücü'nün Lübnan halkını israil saldırılarından koruyacağı iddiası ise tamamen palavra. Şimdiye kadar israil Lübnan' Barış Gücü'nün gözlerinin önünde sayısız saldırı gerçekleştirdi.

Barış Gücü/NATO ordusunun bu saldırılar karşısındaki hareketsiz tutumu bu gücün neden Lübnan'da olduğunun

iyi bir göstergesi.

Yakında Türk askerleri Lübnan'a gidecek. Yapılan açıklamalar henüz nereye gidileceğinin tesbit edilemediğini gösteriyor.

Bu arada Türkiye 3 gemilik bir deniz gücünü de Lübnan'a gönderiyor.

Lübnan açıklarında büyük bir deniz gücü var. Bunlar hem denizden karaya müdahale için, hem denizden Hizbullah'a silah gitmesini engellemek için hem de herhangi bir durumda karadaki askerlerin hızla

Lübnan'ı terk etmesi gerekirse bunu sağlamak için oradalar.

Türk Birliği Lübnan'a yola çıktığı gün Ankara, İzmir ve İstanbul'da BAK gösteriler yapmayı kararlaştırdı.

İstanbul'da Taksim Gezi Parkı'na saat 18.30'da çıkılıyor. Ankara'da aynı saatlerde Yüksel Caddesine çıkılacak, gene aynı saatlerde İzmir'de Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ne çıkılacak.

Sosyalist İşçi bütün okurlarını Lübnan'a asker gitmesine karşı harekete geçmeye çağırıyor.

İsrail ordusu yenilerek Lübnan'dan çekildi

Türk Kâr Vakfı

"Sponsorlarımız, stratejik iş ortaklarımızdır."

"İş hedefleri doğrultusunda en yüksek katma değer yaratmak."

Yukarıda yazılanlar bir holdingin CEO'sunun iş ortaklığı üzerine sözleri değil ne yazık ki. Türk Kalp Vakfı'nın (TKV) internet sitesindeki "Neden bize sponsor olmalısınız?" başlıklı sayfada bulunan, "Sponsorluk anlayışımız" başlıklı bölümden alındı.

Aslında birçoğumuz TKV'yi reklâmlardan tanıyoruz. Yağ, yoğurt gibi ürünlerin reklâmlarında "TKV tarafından tavsiye edilmektedir" gibi ibareler arzı endam ediyor. Kardiyolog Doç. Dr. Sinan Dağdelen'e göre, aslında TKV bilimsel bir kurum değil, bir hizmet vakfı. Bu nedenle görüş bildirmesi doğru değil. Vakfın reklâmlarda yaptığı gibi çeşitli konularda onay vermek gibi bir nosyonu da yok.

Bu nosyon işte tam da, vakfın sponsorluk anlayışında yatıyor.

Oysa Türk Kalp Vakfı, ne kadar güvenilir bir kurum gibi geliyor kulağa değil mi? Peki bu vakfın başkanı alanında önemli bir kardiyolog mu, yoksa uzmanlığı olmayan bir doktor mu? Hayır, bir avukat!

Peki başka ne yapıyor bu vakıf? Birde "Şişli Sağlık Merkezi" var. Ne o? Bedava mı sandınız? Parayla. Meraklanmayın, toplum yararına vakıf oldukları için, kredi kartına taksit yapıyorlar.

İşte, tam da burada insan bir durup düşünüyor. Bilimsel yetkisi olmayan, başkanı bir avukat olan, paralı bir sağlık kuruluşu olan ve sponsorlarını iş ortağı olarak gören bir vakıf!

Şirketlerle kol kola, bilimi pazarlıyorlar. Bilimi, kar hırslarına alet ediyorlar. Sahi yahu, sponsorlarla, iş hedefleriyle, katma değerle bizim kalbimizin ne ilgisi var?